

ใจที่อ่อนไหว ในถ้วยชลาชคราม

จิกอู่ในถ้วยละคราม

เรืออู่และภาชนะ
แพ็ด

ใจกลุ่มใจในถ้วยลายคราม

เรื่องและภาพ : นภััสสร วีรพลิน

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. รพีนทร (ณ กลาง) คงสมบูรณ์

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ อ.ดร. ธัญญา พิทยาพิทักษ์ อ. อนุสรณ์ ดีไหว
และ อ. พิชญญา นิลรุ่งรัตนนา

วรรณกรรมเยาวชน แนวสมจริง สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สารบัญ

๙

บทนำ

๑๒

มาตรฐาน

๒๐

พลาสเตอร์

๒๙

รางวัลที่ศูนย์

๔๐

นักปั้นเขา

๔๗

เสี้ยววินาที

๕๗
หนึ่งองศา

๖๕
บัตรสะสมแต้ม

๗๔
ปลายอุโมงค์

๘๓
นักสะสมขวดโหล

๙๐
เปลือกลูกอม

๙๙
บทส่งท้าย

แต่ ตัวฉันและเพื่อนร่วมทาง

ท่ามกลางสายฝนโปรยปราย เช้าวันใหม่เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ช่วงเวลาที่คุณออกเดินทางอย่างรีบเร่ง ไม่ต่างจาก
การจราจรที่รถสัญจรหนาแน่น บรรดาร้านต่าง ๆ ททยอยเปิด
ร้านต้อนรับลูกค้า เช่นเดียวกับร้านอาหารแห่งนี้ ที่เริ่มต้นด้วย
การขับเพลงโปรดจากเจ้าของร้าน ไฟสองหลอดส่องสว่างไป
ทั่วบริเวณชั้นล่างของตึกแถวสี่ชั้น ภายในร้านปูกระเบื้องสีขาว
ที่ผนัง เหนือกระเบื้องขึ้นไปคือผนังสีขาวครีม จากหน้าร้าน ด้าน
ขวามีผู้มีผู้ชายอาหารกับโต๊ะยาวจัดเรียงเป็นรูปตัวแอลสำหรับ
วางอุปกรณ์และถ้วยลายครามประจำร้าน ถัดเข้าไปเป็นชั้นวาง

ของที่มีขวดโหลมากมายเรียงรายอยู่ และตู้แช่เครื่องดื่มซึ่งตั้งอยู่ข้างในสุดของร้าน ส่วนด้านซ้ายมือเป็นโຕ้ะและแก้อี้ไม้สำหรับกินที่ร้าน จำนวนสี่โຕ้ะ ซึ่งจัดให้หันเข้าหาชั้นวางของฝั่งตรงข้าม บนโຕ้ะมีชุดเครื่องปรุงใส่ภาชนะมิดชิด พร้อมกล่องใส่ซองส้ญ่ห้อกชนิดหนึ่งที่หลายคนคุ้นเคย

‘โจ๊กบ้านเจตน์’ ร้านโจ๊กแห่งเดียว ตั้งอยู่กลางซอยบ้านสุชี เจ้าของร้านเป็นลูกสาวของคุณเจตน์ที่รับช่วงต่อกิจการครอบครัวเป็นรุ่นที่สอง หญิงวัยสี่สิบเจ็ดปี ที่ไม่ว่าลูกค้าวัยไหนต่างก็เรียก ‘พี่ลัดดา’ ด้วยความเต็มใจ ลูกค้าประจำส่วนใหญ่จะเป็นคนที่อาศัยอยู่ในซอย ขณะลูกค้าใหม่จะเป็นเด็กนักเรียนจากโรงเรียนละแวกนี้หรือคนทั่วไปที่แวะเวียนมาจากการบอกปากต่อปากมากกว่า เพราะเจ้าของร้านไม่เคยประชาสัมพันธ์ร้านตัวเองสักครั้ง ด้วยเหตุผลว่าร้านจะเป็นที่รู้จักมากขึ้น จนไม่มีเวลาพูดคุยกับลูกค้า

เมนูของที่นี่มีทั้ง โจ๊กธรรมดา (๒๕ บาท), โจ๊กหมูสับ (๓๐ บาท), โจ๊กใส่ไข่ (๓๐ บาท) และโจ๊กใส่ทุกอย่าง (๓๕ บาท) รวมถึงเมนูเอกลักษณ์อย่าง ‘เมนู ๘๓’ (๔๐ บาท) เมนูพิเศษประจำวันอังคาร ที่จะราดน้ำซุ้ปุกระดูกหมูสุตริประจำตระกูลพี่ลัดดา หากต้องการสั่งแบบพิเศษก็บวกเพิ่มอีกสิบบาท ซึ่งทุกเมอนั้นโรยหน้าด้วยต้นหอมและชิง พร้อมหมี้กรอบและปาห้องโก้กรอบให้กินคู่กัน

นอกจากจะเป็นร้านอาหารแล้ว ที่นี่ยังเป็นเหมือนสมาคมเล็ก ๆ สำหรับเหล่าคุณลุงคุณป้าในซอยบ้านสุชีด้วย โຕ้ะและแก้อี้หิ้นขัดบริเวณหน้าตู้ขายอาหารกลายเป็นที่นั่ง

เสริมสำหรับลูกค้าที่แวะเวียนมาพบปะพูดคุยกันยามเบื่อ
เหงา หรือต้องการบ่นอะไรสักอย่าง แน่ใจว่าพี่ลัดดาภักดิ์จะยิ้ม
ต้อนรับทุกคนเสมอ แม้คนในสมาคมเล็ก ๆ นี้จะมาที่ร้านเพื่อ
พูดคุยเพียงอย่างเดียวก็ตาม

แม้สายฝนจะยังตกกระทบพื้นต่อเนื่อง ผู้คนก็ยังคง
ถวิลหาตัวเองเพื่อออกไปใช้ชีวิต ทั้งเด็กนักเรียน นักศึกษา
คนทำงาน แม้แต่คนอื่น ๆ ก็ต้องปรับตัวกับสภาพอากาศใน
แต่ละวัน บางครั้งอากาศก็แปรปรวนเหมือนกัน

เจ้าของร้านโบกพัดสานในมือไปมา

“ฝนตกแบบนี้ ลูกค้าจะเยอะไหมนะ”

ถั่วลายครามจำนวนหนึ่งโดนทำความสะอาดก่อน
เช็ดและเรียงซ้อนกันอีกครั้ง บางครั้งสภาพอากาศเช่นนี้ทำให้
มีลูกค้ามาฝากท้องมากเป็นพิเศษ จนถั่วลายครามไม่พอดี
กับจำนวนลูกค้าที่ยอมยืนทานหน้าร้าน

“สวัสดิ์จ๊ะ รับอะไรดีจ๊ะ”

“โจ๊กใส่ทุกอย่างสองถ้วยค่ะ”

เข้านี้ โจ๊กบ้านเจตนายังคงขายดีเช่นเคย

มาตรฐาน

เมื่อไรที่ความมั่นใจลดลง
เมื่อนั้นให้รู้ไว้ว่าเราอาจกำลังยึดติดกับคนอื่น

‘เล่าประสบการณ์เจอผีในห้องพักที่ต่างจังหวัด!’

‘๑๐ วิธีมัดใจแฟนให้รักกันยาว ๆ’

‘รีโนเวทห้องนอนฉบับคนงบน้อย’

เธอปล่อยให้กระทู้มากมายผ่านไปเรื่อย ๆ ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่เธอเริ่มใช้เวลาไปกับการอ่านกระทู้ของใครต่อใครบนโลกออนไลน์อย่างไม่หยุดหย่อน ทั้งกระทู้คำถามอย่างวันนี้จะกินอะไร กระทู้แนะนำสถานที่เที่ยวต่าง กระทู้เคล็ดลับการดูแลตัวเอง และกระทู้อื่นอีกมากมาย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่มีการู้ไหนที่ดึงดูดความสนใจของเธอได้

“แฮ็ ร็อนเกินไปแล้วนะ” เธอบ่นพลางมองกระทู้หนึ่ง
ที่สะดุดตา

‘ถ้าเพื่อน ๆ ขอพรได้หนึ่งข้อ อยากขออะไรกันคะ’

ทั้งที่เป็นกระทู้คำถามชวนเพื่อนทั่วไปเหมือนที่ผ่าน
มา แต่กลับมีจำนวนความคิดเห็นมากจนถึงความสนใจของเธอ
บางคนขอให้การจลาจลไหลลื่นทุกวัน บางคนขอให้เสียงโชคได้
รางวัลใหญ่ บางคนขอให้สุขภาพตัวเองกับคนในครอบครัวแข็งแรง
แต่ก็มีบางส่วนที่ดูจะตอบนอกเหนือความเป็นจริงไปสัก
หน่อย ทั้งเรื่องขอให้ประเทศที่อยู่มีโดมกระจกติดแอร์คลายร้อน
ขอให้มัทพยลินไม่สิ้นสุดเพื่อเที่ยวรอบโลกกับอวกาศ รวมถึง
ขอให้ตัวเองย่นเวลาได้ ความคิดเห็นที่ดูเป็นไปได้แต่กลับ
ไม่มีใครใส่ใจอะไร ทำให้เธอตัดสินใจตอบกลับกระทู้นั้นบ้าง

พระจันทร์สีฟ้า

ขอให้ภูมิใจในตัวเอง

‘น่ารักแล้ว แต่ถ้าลดสักหน่อยจะสวยเลย’

คำพูดติดหูที่เธอได้ยินบ่อยมาตั้งแต่ไหนแต่ไรเพราะ
รูปร่างจ้ำม่ำของตัวเองที่ไม่ว่าจะกินน้อยลง หรือพยายามออก
กำลังกายสักเท่าไรก็ยังไม่ค่อยเห็นผลแต่เรื่องพวกนี้ก็คงต้อง
โทษตัวเองที่แต่ก่อนชอบกินตามใจปากจนหักห้ามตัวเองไม่
ค่อยอยู่ พอโตขึ้นมาอยู่ในวัยสิบห้าที่เริ่มรักสวยรักงาม มีเรื่อง

รัก ๆ ใคร่ ๆ เรื่องค่านิยมเรื่องรูปร่างมาตรฐานของคนในสังคม ไปจนถึงเสื้อผ้าต่าง ๆ ที่ไม่ค่อยจะมีขนาดของตัวเองสักเท่าไร นี้เอง เธอถึงได้เกิดความคิดอยากลองเปลี่ยนแปลงตัวเองขึ้นมา

แน่นอนว่าทั้งหมดนี้เธอทำไปเพื่อตัวเอง ถึงจุดเริ่มต้นจะมาจากการฟังความคิดของคนอื่นมากไปจนลืมเอาใจใส่ความรู้สึกของตัวเองก็ตาม

“พี่ลัดดาฯ หนูเอาน้ำส้มปั่นมาฝากแล้วก็มากินมื้อเช้าด้วยค่ะ”

“น้องฟ้าจากร้านน้ำปั่นเจ้าโปรดนี่เอง ชอบใจจะ”

“ไม่ต้องจ่ายนะคะ แทนคำขอบคุณค่ะ” เธอรีบห้ามอีกฝ่ายที่เตรียมหยิบเงินให้เธอจากกระเป๋าของชุดผ้ากันเปื้อน

“เป็นแบบนี้แทบทุกทีเลย แต่ก็ชอบใจอีกครั้งนะจ๊ะ” พี่ลัดดาพูด “พี่ตอบแทนด้วยเมนูโปรดน้องฟ้าดีกว่า เมนูเดิมไหมจ๊ะ”

“เมนูเดิมเลยค่ะ”

“จิ้งแป็บหนึ่งน้ำ” อีกฝ่ายตอบรับก่อนหยิบถ้วยลายครามที่ซ่อนอยู่ออกมาหนึ่งใบพร้อมใช้กระบวยตักใจใส่ถ้วย เธอทิ้งตัวลงที่เก้าอี้ของโต๊ะตัวแรกเนื่องจากมูมทำอาหารหน้าร้านของพี่ลัดดาถนัดนั่งเฝ้าคางมองออกไปนอกร้าน อากาศวันนี้ไม่ได้ครึ้มฟ้าครึ้มฝนเหมือนเมื่อวาน แต่ก็น่าแปลกที่ลูกค้าในร้านกลับมีแค่เธอเท่านั้น

“วันนี้คุณลุงคุณป้าไม่มาหรือคะ ร้านเงียบเลย” เธอ

มองไปที่โต๊ะหินหน้าร้านที่ปกติจะมีผู้ใหญ่สามคนนั่งคุยกัน

“ลุงเติมเขาชวนคนที่เหลือนั่งเรือไปซื้อต้นไม้ฝั่งนู้นนะ
จะ คงอีกสักพักเลยกว่าจะมา”

“แบบนี้คงเหงาแยะเลย”

“ไม่หรอกจ้ะ แต่ถึงจะเหงาตอนนี้ก็ยังมีน้องฟ้าอยู่เป็น
เพื่อน” พี่ลัดดาหัวเราะ “ช่วงนี้เป็นยังไงบ้างจ๊ะ โอเคขึ้นบ้าง
ไหม”

“ก็โอเคนะคะ การบ้านเยอะไปนิดแต่ก็ยังไหวอยู่ค่ะ”

เธอตอบเจ้าของคำถาม

“แล้วเรื่องนั้นเป็นอย่างไรบ้างจ๊ะ”

“เรื่องไหนคะ” เธอถามด้วยความสงสัย

“เรื่องที่น้องฟ้ามาปรึกษาพี่เมื่อครั้งก่อนนะจ๊ะ”

เธอนึกย้อนอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะร้องขึ้นมา

“อ้อ ก็—เดี๋ยวหนูลูกไปเองค่ะ” เธอรีบลุกจากเก้าอี้
ทันทีที่เห็นอีกฝ่ายยกถ้วยสายครามขึ้น “ขอบคุณค่ะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” พี่ลัดดายิ้ม

“ช่วงนี้ก็ดีขึ้นบ้างค่ะ เพราะว่ากรรบ้านเยอะหนักเลย
กินน้อยไปเอง” เธอเคี้ยวปาห่องโก๋กรอบตัวเล็ก “ช่วงนี้หนูขอ
คำปรึกษาตั้งบ่อย แต่พี่ลัดดาก็รับฟังตลอด ขอบคุณนะคะ”

“ไม่เป็นไรเลยจ๊ะ เวลามีนคนมาขอความช่วยเหลือที่พี่
ก็รู้สึกดีนะที่เขาไวใจจนเล่าเรื่องให้ฟัง เพราะงั้นจะให้ฟังผ่าน ๆ
ก็ทำไม่ลงหรอกจ้ะ”

“เพราะแบบนี้หนูถึงสบายใจเวลาคุยกับพี่ลัดดาไงคะ”

“ถ้าพ่อกับแม่ น้องฟ้ารู้จะน้อยใจได้น้า”

“ไม่เลยคะ พ่อกับแม่ดีใจด้วยซ้ำตอนรู้ว่ามีคนคอยดูแล
หนูเพิ่มอีกคน” เธอตอบพลางนึกถึงสีหน้าของพ่อกับแม่ในตอน
ที่รู้ว่ามีคนคอยช่วยให้คำปรึกษาเพิ่มอีกคน

“แล้วไปจะ” พี่ลัดดาวางผ้าวางผ้าเช็ดด้วยลง “ไม่ได้
อดอาหารใช่ไหมคะ”

“ไม่คะ แค่ลดปริมาณลงแล้วก็ออกกำลังกายควบคู่
กัน ถึงจะยากหน่อยแต่ก็พยายามอยู่ค่ะ”

“ดีแล้วจะ ค่อยเป็นค่อยไปดีกว่านะ”

“ถึงหนูจะใจร้อน แต่ก็อดอาหารไม่ลงหรอกคะ ถ้าทำ
แบบนี้สักวันต้องตะบะแตกแน่ ๆ” เธอหลุดหัวเราะก่อนตักน้ำจิ้ม
เข้าปาก พอเป็นแบบนี้เจ้าของร้านเลยได้แต่ยิ้มแล้วปล่อยให้
เธอใช้เวลาจัดการมือเข้าตรงหน้าแทน

หลังจัดการเรื่องมือเข้าเสร็จเรียบร้อย ก็ได้เวลาของ
การทำหน้าที่เป็นพนักงานชั่วคราวในร้านน้ำปั่นที่แม่เพิ่งเริ่ม
กิจการจริงจังเมื่อไม่กี่เดือนมานี้

“แตงโมปั่นเหมือนเดิมค่า”

“หนูเชื่อแล้วว่าพี่ขนุนชอบแตงโมปั่น” เธอพูดกับพี่สาว
ตรงหน้าที่ไม่ว่ามาที่ไรก็สั่งแต่เครื่องดื่มเดิม

“สั่งจนพี่หลงแตงโมปั่นอะ น้องฟ้าคิดดูแล้วกัน” พี่
มิวพูดแทรก “ส่วนพี่เอาสตอร์วเบอร์รี่เอิร์ชนี่”

“รับทราบค่า สักครู่นะคะ” เธอตอบก่อนจะคว้าเครื่อง
ปั่นที่เพิ่งล้างมาเช็ดให้แห้งเพื่อใช้งาน

“ทำไมวันนี้ดูร้านคนเดียวล่ะ น้ำโบบ่อยๆ” พี่มิว

ถามก่อนชะเง้อคอมองไปหลังร้านอีกครั้ง

“แม่ไปเอาของที่ตลาดคะ เห็นว่าของที่สั่งไปมาส่งแล้ว แต่หนูก็ไม่รู้หรือคะว่าของอะไร”

“เป็นนั่นไป แล้วย่องฟ้าเป็นไงบ้าง อยู่ร้านเกือบทุกวัน เลยนีนา เปื่อยยัง”

“ตอนแรกก็คิดว่าจะเบื่อ แต่เอาเข้าจริงก็สนุกดีคะ ได้ชงน้ำหวาน ได้คุยกับลูกค้า เหมือนเล่นเกมขายน้ำเลย” เธอหลุดหัวเราะขณะที่มือก็ตักน้ำแข็งหลอดใส่เครื่องปั่นน้ำผลไม้

เพราะชอบเล่นบทบาทสมมติมาตั้งแต่เด็ก พอได้ลองมาช่วยแม่เฝ้าร้านบ้าง ช่วยทำน้ำผลไม้ปั่นเพื่อขายบ้าง เธอถึงได้คิดว่าตัวเองชอบการทำงานเพราะรู้สึกได้ทำอะไรบางอย่างเพื่อคนอื่น แม่จะฟังดูเหมือนคนที่มองโลกเป็นสิ่งสวยงาม แต่สำหรับเธอในวัยสิบห้าปีก็ยังไม่อยากคิดอะไรไปไกลกว่าสิ่งที่ตามองเห็นหรอก

“อยากมีความสุขในสิ่งที่ทำได้อย่างน้องฟ้าจัง” พี่มิวยิ้มบาง ๆ ก่อนสะดุ้งเมื่อเพื่อนสนิทที่ยืนอยู่ด้วยติโหลหนึ่งที

“พูดอะไรเนี่ย แกก็ทำได้แต่แค่นี้ไม่เคยลองต่างหาก” พี่ซุนเบะปาก

“พี่มิวพี่ซุนอย่าเพิ่งทะเลาะกันน้ำ มาดื่มน้ำเย็น ๆ ให้สดชื่นกันดีกว่าคะ” เธอยื่นน้ำสองแก้วให้ลูกค้าสองคนที่กำลังยืนมองหน้ากันอยู่

“ทำไมเราต้องตีกันต่อหน้าน้องฟ้าทุกทีเลย” พี่ซุนถาม

“ไม่รู้ รู้แค่เป็นน้องฟ้าตลอดที่คอยห้ามฉันกับแก” พี่

มิวตอบก่อนดูคนน้ำในแก้วพลาสติกที่ถืออยู่ “อ่รอยเต็มลึบเลย”

เธอยกนิ้วโป้งทั้งสองข้างให้คนตรงหน้า

“จะว่าไปน้องฟ้าดูตัวเล็กกลง ไปทำอะไรมาอะ” พี่นุณ
หรีตาราวกับกำลังจับผิดจนเธอเฉลยยิ้มออกมา

“พี่นุณดูออกด้วย ช่วงนี้หนูกำลังลดหุ่นอยู่น่ะคะ”

“อ้าว! ทำไมอ่า ตอนนี่ยังนุ่มนึมน่ารักแล้วนะ” พี่มิว
ทำท่าทางตกใจก่อนยื่นมือมาจับแขนเธอ “บอกมาเลยว่าใคร
พูดไม่ดี เดี่ยวพี่จัดการให้”

“ไม่มีหรอกคะ หนูแค่อยากลดเพราะเสื้อผ้าสวย ๆ
ไม่มีขนาดของหนูน่ะคะ”

“แน่ใจนะ ใครมาแกล้งบอกพี่ได้เลยนะ จะไปจัดการ
ให้จริง ๆ” พี่มิวถามย้ำซึ่งเธอก็ได้แต่พยักหน้ากลับไป

“ถ้าจะมีใครแกล้งก็คงเป็นร่างกายของหนูนี่แหละคะ
พยายามควบคุมการกินมาสักพักแล้วแต่ไม่ยอมลงให้สักที”

“ของแบบนี้ต้องใช้เวลา ถึงจะเข้าแต่ก็ช่วยให้ร่างกาย
เราปรับสมดุลดีขึ้นนะ” พี่มิวพูด

เธอพยักหน้าเห็นด้วย

“แต่แยะขะมัดเลย ทำไมเสื้อผ้าเดี๋ยวนี้อยิ่งทำยิ่งเล็กกลง
ไม่ว่าจะหุ่นแบบไหนก็ควรได้ใส่เสื้อผ้าที่สวยงามเหมือนกันสิ” พี่
นุณออกความเห็นพลางถอนใจออกมา

“หนูถึงรู้สึกโชครืดที่ไม่มีใครมากดดันเรื่องหุ่น”

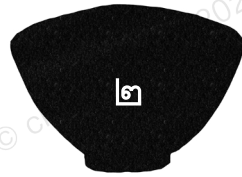
“ดีแล้ว บางคนก็ให้ค่ากับคนอื่นมากไปจนลืมว่า
ความภูมิใจในตัวเองกำลังหายไป แต่ถึงจะพูดอย่างนี้พี่ก็ไม่
ได้หมายความว่า การลดน้ำหนักเป็นเรื่องไม่ดีนะ แค่อยากให้

ลดเพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อคนอื่นนะ”

เธอมองหน้าพี่มิวที่เพิ่งพูดจบประโยคก่อนพูดสิ่งที่ติด
อยู่ในหัว

“ไม่ว่าจะวัยไหนก็มีช่วงเวลายากลำบากเหมือนกัน
สินะคะ”

ในช่วงเวลาที่ต้องเดินหน้าสู้กับเรื่องราวที่ผ่านเข้ามา
แม้เราจะเหนื่อยหรือท้อแท้สักแค่ไหน แต่เมื่อลองมองไปรอบ ๆ
ก็อาจพบว่ายังมีใครอีกหลายคนที่กำลังเดินหน้าสู้กับเรื่องของตัวเอง
เช่นเดียวกัน เพียงแต่วิธีการรับมือหรือช่วงเวลาที่จะประสบความสำเร็จ
อาจแตกต่างกันไป ทั้งนี้ทั้งนั้น หากลองใช้เวลา
ทั้งหมดหยุดพักสักหน่อยเพื่อทำความเข้าใจ ก็จะพบว่าทุก ๆ
คนล้วนมีจุดมุ่งหมายเดียวกันก็คือ การเดินหน้าใช้ชีวิตตาม
แบบที่ต้องการในปัจจุบันหรืออนาคตนั่นเอง

พลาสติก

ไม่ว่าจะเรื่องเล็ก หรือเรื่องใหญ่
ก็ยังเป็นเพียง 'เรื่องแค่นี้'

'ถ้าเชื่อว่าตัวเองทำไม่ได้ ก็จะทำไม่ได้อยู่อย่างนั้น'
ประโยคที่ไม่ได้ซับซ้อน แต่กลับทำให้เธอรู้สึกเหมือน
หลุดเข้าไปในโลกที่มีแค่ตัวเองคนเดียว นับแต่วันที่รู้ว่าคะแนน
สอบของตัวเองไม่ดีอย่างที่หวัง ความรู้สึกแค้นดีทั้งหมดที่สะสม
ไว้ก็สิ้นคลอนราวจะถล่มลงมา

เอิร์น เด็กสาวที่ใครๆ ก็บอกว่าโชคดีที่แม่จะเรียนไม่เก่ง
ครอบครัวก็ยังเข้าใจ และไม่ได้คาดหวังอะไรนอกจากให้ลงมือ
ทำสุดความสามารถ แต่สำหรับเธอ การไม่คาดหวังนี้แหละ ที่

ทำให้รู้สึกแย่อย่างบอกไม่ถูก

แม้พ่อกับแม่จะไม่เคยพูดว่าต้องหาเงินเลี้ยงทั้งคู่ยามแก่เฒ่า แต่เพราะเธอเป็นลูกคนเดียว และรู้ว่าตัวเองไม่ใช่คนเก่ง เพราะงั้นไม่ว่าอย่างไรเธอก็ต้องเลี้ยงดูพ่อแม่ให้ได้ เธอต้องพยายามมากกว่านี้ ต่อให้ต้องเหนื่อยมากแค่ไหน ก็ต้องผลักดันตัวเองไปข้างหน้าให้ได้ ไม่ใช่แค่เพื่อตัวเอง แต่เพื่อตอบแทนพ่อกับแม่ที่เลี้ยงดูเธอด้วยความเอาใจใส่เสมอมา

ยามรู้สึกไม่ดี เธอมักใช้เวลาไปกับการดูการ์ตูนเรื่องโปรด หรือการกินของอร่อยมากกว่าการแบ่งปันเรื่องราวให้ใครฟัง เพราะการร่ำเรียงต่อหน้าคนอื่นคงดีกว่าการให้คนอื่นมารู้สึกเห็นใจหรือตอกย้ำบางอย่าง หลายคนจึงมองว่าเธอเป็นพวกไม่ค่อยเก็บอะไรมาคิด ตรงกันข้ามกับความเป็นจริงที่เธอเก็บเรื่องราวมากมายจนกลายเป็นความรู้สึกแสบ

ชีวิตมหาวิทยาลัยในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้ากำลังรออยู่ แต่เธอในตอนนี้นักกลับจมนอยู่ในช่วงเวลาเมื่อสองปีก่อน ช่วงเวลาที่มุ่งมั่นกับการเรียนว่าจะทำให้ดี แต่ผลลัพธ์ที่ออกมากลับไม่เป็นอย่างที่คิด

นั่นเป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกว่าตัวเองทำผิดพลาดครั้งใหญ่ ความมั่นใจที่เคยเต็มร้อย กลับลดลงกระหน่ำจนแทบติดลบ

“จะเอาเรื่องแค่นี้มาคิดมากทำไม เกรดรวมไม่ได้ต่ำกว่าสามสักหน่อย”

“โห ก็ยังเยอะอยู่ดี แค่นี้ไม่เห็นเป็นไรเลย”

“ฉันเรียนกับแกยังไม่ได้นานนี้เลย เก่งกว่าฉันตั้ง
เยอะ”

“ยังไงก็กลับไปแก้ไขไม่ได้ มองเป็นเรื่องเล็กน้อยน่า
จะดีกว่านะ”

นั่นสินะ ทั้งที่เพื่อนบอกว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยที่เกิดขึ้น
ได้ แต่ทำไมถึงไม่เป็น ‘เรื่องแค่นี้’ สำหรับเธอล่ะ

สำหรับคนทำงานและไปโรงเรียน วันเสาร์และอาทิตย์
เป็นเหมือนการพักผ่อนชั่วคราวที่ทำให้รู้สึกดี สำหรับเธอที่ชอบ
เข้าวันเสาร์ก็เช่นกัน ไม่ใช่เพราะเป็นวันหยุด แต่เพราะเธอจะ
ได้กินมื้อเช้าสบาย ๆ แบบไม่ต้องคำนวณเวลาว่าต้องทำอะไร
เป็นสิ่งที่ต่อไป

เด็กสาวในชุดเสื้อยืดลายขาวแดงคู่กางเกงสามส่วน
สีชาวลงบันไดมาที่ชั้นล่างอย่างไม่รีบเร่ง ก่อนสายตาคะหยุด
ที่กระดาษแผ่นเล็กที่แปะอยู่ตรงตู้เย็น

‘ไปซื้อของใช้เข้าบ้าน แล้วจะซื้อขนมมาฝากจ๊ะ’

จาก พ่อกับแม่

เธอพูดโอเคอยู่สองครั้ง แม้จะไม่มีใครได้ยินนอกจาก
ตัวเอง ก่อนเดินออกมาสวมรองเท้าและสีม่วงหน้าประตูบ้าน
และล็อกกุญแจเพื่อความปลอดภัย

ร้านที่ลัดตากลายเป็นร้านมือเช้าประจำวันเสาร์ของเธอ

เธอ เพราะแค่ข้ามถนนไปฝั่งตรงข้ามก็ถึงที่หมาย อีกทั้งลูกค้า
ที่นี้ยังเป็นผู้สูญเสียส่วนใหญ่ จึงไม่ต้องกังวลเรื่องเสียงดัง
รบกวน ทันทีที่ข้ามฝั่งสำเร็จ เหล่าคุณตาคุณยายตรงโตะหิน
ก็รีบโบกไม้โบกมือให้ ทำเอาเธอยกมือไหว้แทบไม่ทัน ส่วนพี่
ลัดดาแค่ส่งยิ้มให้หนึ่งทีก่อนจะชี้โตะที่ยังว่างให้ แน่ล่ะ เธอกิน
เมนูเดิมมาตั้งหลายปี พี่ลัดดาคงจำได้ขึ้นใจทีเดียว

“ใจึกหมูสับ ไม่ผัก หมี่กรอบอย่างเดียวมาแล้วจ๊ะ”

“ขอบคุณนะคะ พี่ลัดดา”

“จ้ะ ยังเด็กอยู่ กินเยอะ ๆ ได้ ส่วนน้ำบริการตัวเอง
เหมือนเดิมเลยนะ” พอสิ้นประโยคพี่ลัดดาก็เดินกลับไป
สมาคมโตะหินอีกครั้ง

บรรยากาศสบายตา ไร้ความรีบเร่ง เสียงเพลงสากล
ยุคก่อนจากวิทยุพุกพาทำให้อู้ออกอย่างบอกไม่ถูก มีเจ้าของ
ร้านใจดีที่ชอบแบ่งขนมให้เธอยามพักพิงที่ร้านชั่วคราวยามรู้สึก
ไม่ดีขึ้นทำให้หลงลืมเรื่องบางอย่างไปชั่วคราว เธอเหยาะซอส
ปรุงรสสามหยดลงในถ้วย จากนั้นก็ผสมให้เข้ากันก่อนตักจิ้ม
เนื้อเนียนพอดีคำเข้าปาก ขณะสายตajibจ้องชั้นวางขวดโหล
ตรงหน้าอย่างไม่วางตา

จะเป็นอย่างไร หากเธอพยายามใช้ชีวิตแบบไม่ต้อง
สนใจ หรือคอยหลีกเลี่ยงอะไร

ที่ว่าเวลาผ่านไปเร็วคงเป็นเรื่องจริง เพราะรู้ตัวอีกทีก็
เข้าเดือนธันวาคมเสียแล้ว ช่วงเวลาหม่อมหมกหอมหนึ่งจบลง
โดยที่เธอไม่ได้ยินดีอะไร เพราะนี่เป็นสัญญาณว่าเธอใกล้เข้า

สนามสอบสำหรับเข้ามหาวิทยาลัยเต็มที

“เย็นนี้เราไปกินข้าวข้างนอกกันไหมลูก อ่านหนังสือ
อยู่บ้านทั้งวัน ไปพักสมองหน่อยดีกว่า”

“ก็ได้ค่ะ ต้องโทรบอกพ่อไหม”

แม่ต่อสายหาพ่อทันที จากนั้นไม่นานก็มีเพียงเสียง
พึมพำจากแม่ว่า น่าเสียดาย น่าเสียดายจริง ๆ

“พ่อมีงานด่วนจนได้ เหลือแค่เราสองคนแล้วละ” เธอ
พยักหน้าแข็งตอรับ จากนั้นก็เงิบไปพักหนึ่ง

“แม่คะ”

“หือว่าไง”

“แม่ว่าหนูเรียนคณะอะไรดี”

“ทำไมถามแม่ละ เรียนสิ่งที่ลูกสนใจสิ”

“ไม่มีคณะที่อยากให้หนูเรียนหรือ”

“ถามอะไรละเนี่ย คนเรียนคือลูกนะ”

“นั่นสิ...แต่หนูแค่ไม่รู้ว่าตัวเองเรียนอะไรได้บ้าง”

เมื่อเธอเงยหน้าขึ้น ก็พบว่าใบหน้าของแม่เต็มไปด้วย

ความสงสัย

“รู้ใช่ไหมว่าคุณกับพ่อไม่ได้เสมอ”

“หนูไม่ได้เครียดสักหน่อย”

“สมกับเป็นลูกพ่อจริง ๆ นิสัยเหมือนกันไม่มีผิดเลย”

แม่หัวเราะออกมา “เล่ามาเถอะ เก็บไว้คนเดียววิตถวดจะตาย
ไป”

เธอถอนใจเฮือกใหญ่

“ทำไมหนูเรียนไม่ได้เรื่องเลย หนูจะมีที่เรียนไหม”

“ไม่เก่งตรงไหน เก่งกว่าแม่สมัยเรียนตั้งเยอะ”

“สมัยแม่กับหนูเหมือนกันที่ไหน”

“ลูกทำได้อยู่แล้วน่า ไม่มีอะไรที่ทำได้หรอก”

“หนูไม่ชอบคำนี้เลย”

“อย่ากดดันตัวเองขนาดนั้นเลยลูก ทุกข์ใจระหว่างเรียนมันไม่สนุกหรอก” แม่พูดอย่างเห็นใจ “แม่หมายถึงเรื่องที่คุณอ่านหนังสือจนตึกดินด้วย ไม่เหนื่อยหรือไงลูก”

คำถามสั้น ๆ ที่ออกจากปากคนเป็นแม่เมื่อครู่ ราวกับจุดชนวนบางอย่างในจิตใจของเธอ ความเลือนรางบดบังการมองเห็นทั้งหมด ความรู้สึกเช่นนี้ เธอกำลังร้องไห้อีกแล้ว

“โอ้เอ๊ย เอิร์น” แม่อุทานออกมา พลางลูบหลังเพื่อปลอบ

“ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่เธอเอาแต่เก็บความรู้สึกทุกอย่างเอาไว้ ความคิดที่ว่าคนอื่นทำได้ แต่ทำไมเธอถึงทำไม่ได้”

“เกรดที่ผ่านมาจากหนูไม่ดีเลย”

“แต่ก็พยายามเต็มที่แล้วไม่ใช่เหรอ” เธอพยักหน้า

“นั่นลูกก็ไม่ได้ทั้งโอกาสให้เสียเปล่า” แม่ตอบ “ผิดหวังได้แต่อย่ามองเป็นความล้มเหลวเลยลูก ทุกอย่างมีทางออกเสมอ”

“ใคร ๆ ก็บอกว่าหนูคิดมากเกินไปกับเรื่องแค่นี้ แต่เรื่องแค่นี้ของคนอื่นไม่ใช่เรื่องแค่นี้ของหนูสักหน่อย”

“เพราะลูกให้ความสำคัญกับเรื่องพวกนั้นไปถึงไม่ใช่เรื่องแค่นี้” คนเป็นแม่มองลูกสาวด้วยรอยยิ้ม ไม่ว่าจะโตแค่ไหน เอิร์นก็ยังเป็นเด็กน้อยในสายตาของคนเป็นพ่อแม่เสมอ

“เอิร์นถนัดอะไรบ้างล่ะ”

“หนูไม่มีอะไรแบบนี้หรอก”

“มีสิ ลูกเป็นผู้ฟังที่ดี”

“แต่ฉันไม่ใช่ความถนัดสักหน่อย”

“แล้วใครเขากำหนดว่าความถนัดต้องเป็นเรื่องจับต้องได้ล่ะ” แม่กุมมือเธอเอาไว้

“เรื่องประกอบของตามคู่มือลูกก็เก่งนะ”

“เพราะมีคู่มือช่วยต่างหาก ใคร ๆ ก็ทำได้หมดละแม่”

“ไม่จริงเลย จำไม่ได้หรือว่าแม่ทำไม่ได้ ชั้นวางของในห้องนอนที่แม่ไม้แทบตายว่าทำได้ แต่สุดท้ายต้องให้พ่อกับลูกมาช่วยไง”

เธอนึกตามก่อนจะยิ้มออกมา

“จริงด้วย ตอนนั้นหนูกับพ่อหัวเราะกันแทบแย้ เพราะแม่ประกอบผิดพลาดเลย”

“แต่จริง ๆ วันนั้นแม่เสียความมั่นใจไม่น้อยเลยนะ”

“โอ้ แค่เรื่องประกอบของเองแม่ เล็กน้อยจะตายไป”

“นี่ไง ลูกมองว่าเป็นเรื่องง่าย ๆ เพราะตัวเองทำได้ใช่ไหมล่ะ”

เธอเซงักไปชั่วคราว นั่นสินะ เธอมองว่าการประกอบของตามคู่มือเป็นเรื่องง่ายก็เพราะเธอทำได้ ไม่สิ แม่แต่เรื่องบางเรื่องที่เธอไม่ได้สนใจก็เป็นเรื่องแค่นี้สำหรับเธอเหมือนกัน นี่เป็นเพราะเธอเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางของเรื่องนั้นหรือ การเข้าใจความเป็นไปของบางอย่างในชีวิตไม่ง่ายสำหรับเธอจริง ๆ

“แม้ว่าเรามีความถนัดกันทุกคนนั่นแหละ ถ้าหาเจอ

แล้วก็ดี แต่ถ้ายังหาไม่เจอก็แค่พยายามหาต่อไป”

“แต่ไม่ง่ายเลยนะแม่ ถ้าเกิดเราท้อใจก่อนหาเจอละ”

“เพราะแบบนั้นเราถึงต้องเข้าใจว่าชีวิตคือการเรียนรู้”

“หนูไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร” เธอขมวดคิ้ว

“แม่หมายถึง...เรื่องบางเรื่องไม่ใช่แค่ครั้งเดียวแล้วจะประสบความสำเร็จ แต่อาจต้องอาศัยประสบการณ์คนอื่นควบคู่ไปพร้อม ๆ กันด้วย ทั้งช่วงเวลา ทั้งเรื่องราวแต่ละวัน ถึงไม่เจอคำตอบตอนนี้ก็อาจเจอในตอนที่อายุมากกว่านี้หรือถึงตอนนั้นเราอาจเลิกสนใจไปกลางคันแล้วก็ได้ แต่จนถึงตอนนั้นเราก็ใช้ชีวิตมากขึ้นจนพอรู้ว่าสามารถทำอะไรได้บ้าง การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ตลอดชีวิตนั่นแหละลูก” เธอร้องอ๋อขึ้นมา พลังคิดในใจว่าแม่เธอช่างเก่งจริง ๆ ที่อธิบายเรื่องชวนสับสนให้คนแบบเธอเข้าใจได้

“งั้นถ้าตอนนี้หนูยังไม่เจอคำตอบ ก็แปลว่าหนูต้องใช้ชีวิตไปจนกว่าจะถึงตอนนั้นเหอ ถ้าหนูไปรู้ตัวเอาตอนแก่จะทำยังไงละคะ” เธอถอนใจอีกครั้ง ทำไมเธอถึงเป็นคนหมดกำลังใจแบบนี้ละ ไม่ดีเลยสักนิด

“งั้นลูกก็ต้องลองก้าวออกไปทำสิ่งใหม่ ๆ ลองสู้กับตัวเอง หรือสิ่งที่กำลังเผชิญบ้าง ไม่ว่าจะง่ายหรือยาก แม่ก็จะคอยอยู่ข้าง ๆ เมื่อไรก็ตามที่รู้สึกเหนื่อยก็ขอให้รู้ไว้ว่าพ่อกับแม่จะคอยเป็นพลาสเตอร์ที่เยียวแผลกายและใจให้ลูกเสมอ เพราะฉะนั้น ลูกจะไม่มีทางตัวคนเดียว และแม่ก็มั่นใจว่าลูกจะผ่านไปได้อย่างดีด้วย”

“ขอบคุณนะคะแม่ หนูมีกำลังใจขึ้นเยอะเลย” เธอยิ้ม

“แม่เต็มใจเสมอจ้ะ แต่ตอนนี้แม่ว่าเราไปเติม
พลังงานกันก่อนดีกว่า แม่เริ่มหิวนิด ๆ แล้ว”

เสียงโครครากจากห้องของเธอดังขึ้น

“งั้นหนูคงหิวเยอะกว่าแล้ว ร้องดังเลย” เธอลูบท้อง
ตัวเอง

เราทั้งคู่หัวเราะออกมา

เป็นความจริงที่เรายังมีหนทางเสมอ トラบใดที่ยัง
หายใจอยู่ เช่นเดียวกับวันพรุ่งนี้ หรือวันข้างหน้า ที่เธออาจ
ล้มลุกคลุกคลานไปบ้าง แต่เธอก็มั่นใจว่าจะผ่านไปได้ด้วยดี
เพราะพลาสติกสองชิ้นจากพ่อกับแม่จะคอยรักษาแผลให้เธอ
อยู่ข้าง ๆ เสมอ

รางวัลที่ศูนย์

บางครั้งก็เหมือนชีวิตเล่นตลก
ยิ่งหนียิ่งต้องเผชิญหน้า

‘วิธีว่ายน้ำเป็นภายในหนึ่งอาทิตย์’
ตลอดชีวิตสิบแปดปีของเธอ ไม่มีอะไรที่เธอเรียนรู้ไม่ได้ แต่ใครจะคิดว่าทุกอย่างจะพลิกผัน เพราะวิชาว่ายน้ำ
ใช่ ปัญหาคือเธอว่ายน้ำไม่เป็น
วิชาว่ายน้ำ หนึ่งในวิชาที่เธอต้องสอบเก็บคะแนนให้
ผ่าน ทั้งท่าฟรีสไตล์ กรรเชียง ลูกหมาตักน้ำ ไปจนถึงกระโดด
น้ำที่เพื่อนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่ารู้สึกเจ็บเมื่อผิวกาย
กระทบตักน้ำ

เพราะแบบนั้น เพื่อนร่วมห้องถึงได้ตกใจเมื่อรู้ว่าคนที่
ผลการเรียนทุกวิชาดีมาตลอดอย่างเธอ กำลังจะสอบตกวิชานี้
“สอบว่ายน้ำผ่านหรือยัง” แม่ทักขึ้น เมื่อเห็นลูกสาว
ในชุดพลະเดินเข้าบ้านมา

“ยังคะ นีมีวเพิ่งถึงบ้านแม่ก็ถามเลยเธอ”

“อีกนานแค่ไหน”

“มีวก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“นี่จะทำตัวแบบนี้ไปถึงเมื่อไร” แม่ถามด้วยความไม่
สบายอารมณ์

“ทำตัวแบบนี้ แม่หมายถึงแบบไหน”

“ก็อย่างที่กำลังทำ ไปเรียนว่ายน้ำตั้งสองอาทิตย์แล้ว
ทำไมว่ายน้ำไม่ได้สักที”

“สองอาทิตย์ของมีวทั้งเรียนพิเศษ ทั้งเรียนว่ายน้ำ
ไหนจะบางวันที่ติดการบ้านอีก มันไม่ง่ายนะแม่”

“คนอื่นเขายังทำได้ แล้วทำไมลูกทำไม่ได้ โกล่สอบ
กลางภาค แต่ยังเสียเวลาอยู่กับว่ายน้ำ ถ้าเกรดตกขึ้นมาจะว่า
ยังไง”

“ถ้ามีวไม่ผ่านว่ายน้ำ เกรดมีวก็ตกเหมือนกันนะ”

“เพราะมันถึงต้องรีบจบมันไง จะตอบแค่ไม่รู้ไม่ได้ คิด
จะทำไม่ได้ไปตลอดหรือไง!” แม่ตะโกนอย่างไม่กลัวว่าเสียงนี้
จะดังไปไกล ขณะที่พ่อกับพี่สาวรีบเดินเข้ามา

“คุณ ใจเย็น ค่อย ๆ พูดกันดีกว่า” พ่อจับแขนแม่ไว้
คล้ายจะสงบอารมณ์แม่ ส่วนพี่สาวก็ได้แต่ยืนจับมือฉัน

“ฉันใจเย็นมานานแล้ว คุณก็เลิกให้ท้ายลูกได้แล้ว ดูลิ

ลูกคุณเสียเวลากับไอ้วิชานี้มาขนาดไหนแล้ว กับวิชาอื่นคิดจะทุ่มเทขนาดนี้บ้างไหม”

“ลูกเราไม่เคยเรียนว่ายน้ำมาก่อนก็คงต้องใช้เวลาอีกสักพัก ขนาดบางคนยังใช้เวลานานเลย” พ่อพยายามอธิบาย

“ดูอย่างเจ้าชุนลี ว่ายน้ำได้ตั้งแต่เด็ก ทำไมไม่หัดเรียนรู้จากเพื่อนซะบ้าง ไม่เข้าใจจริง ๆ” แม่โต้กลับ

“ทำไมแม่ต้องเอามิวไปเปรียบเทียบกับคนอื่นทุกที ลูกเพื่อนบ้างละ ลูกญาติบ้างละ ตอนนี้อย่างเพื่อนสนิทมิมิวมาเปรียบเทียบกับอีก มิวต้องทำดีขนาดไหนแม่ถึงจะภูมิใจแล้วเลิกเอามิวไปเปรียบเทียบ” เธอพูดเสียงดัง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอโดนเปรียบเทียบกับคนรุ่นคนนี้ เธอได้แต่พยายามอดทนหวังให้แม่หยุดระบบการเปรียบเทียบนี้ แต่ดูเหมือนคนเป็นแม่จะไม่เข้าใจในสิ่งที่เธอต้องการ

“เถียงคำไม่ตกปาก แค่งงันพูดอย่างเดียวยังไม่ได้อะไรที่เลือกให้ก็ไม่เอา ถ้าคิดว่าตัวเองเก่งแล้วก็ไม่ต้องมาคุยกับฉันอีก” แม้ว่าจบทึ่เดินเข้าครัวโดยไม่หันมามองอีก

“ไม่เป็นไรนะลูก เดี่ยวแม่เขาอารมณ์เย็นขึ้น พ่อจะลองคุยให้” พ่อตอบหลังปลอบก่อนจะเดินเข้าไปในครัวอีกคน

“โอเคหรือเปล่า เย็นนี้กินข้าวด้วยกันไหม”

“เดี๋ยวมิวไปหาอะไรกินข้างนอกดีกว่า แม่คงไม่อารมณ์ดีเร็วนักหรอก” เธอตอบพีที่ดูจะทำตัวไม่ถูกกับเรื่องที่เกิดขึ้น “เสียบรรยากาศหมดเลย ถ้ามิวเรียนตามแม่เลือกให้คงไม่เป็นแบบนี้ ขอโทษนะ”

“อะไรกัน ไม่ใช่ความผิดเธอเสียหน่อย เรียนในสิ่งที่

อยากเรียนเดอะ ไปเดอะ ไปหาอะไรกินให้อิ่มท้อง” พัดนหลัง
เออเบา ๆ ส่วนเธอก็ได้แต่ยิ้มเล็กน้อยก่อนบ่นจรรย์านสีชมพู
หน้าบ้านออกไป

เธอผลการเรียนดีมาตลอด นั่นคือเรื่องที่ทุกคนรู้ดี แต่
เรื่องที่มีกโดนเปรียบเทียบเรื่องเรียนกับคนอื่น มีเฉพาะคนใน
บ้านเท่านั้นที่รู้

เพราะแม่โตมากับการกดดันและบังคับให้เดินตาม
แผนชีวิตที่ผู้ใหญ่วางไว้ให้ เชื่อว่าการวางแผนที่รอบคอบจะ
ทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จ ซึ่งเธอก็ไม่เถียงหรอก แต่ก็ไม่ได้
ทำให้เธอเชื่อหมดใจว่านั่นเป็นหนทางเดียว ไม่มีใครรับประกัน
ได้ว่าทุกอย่างจะเป็นอย่างที่คาดหวัง ทุกอย่างไม่ได้โรยด้วย
กลีบกุหลาบ เหมือนที่เธอมั่นใจว่าการเดินนอกแผนหรือความ
ผิดพลาดบ้าง ก็อาจทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จได้เหมือน
กัน

ความสัมพันธ์ที่พ่อแม่ไม่เคยโต้แย้งแผนชีวิตที่แม่วางเอา
ไว้ เหมือนที่พี่สาวและน้องสาวของเธอเลือกใช้ชีวิตตามแผน
ของแม่มาตลอด ฉะนั้น เธอก็เป็นคนแรกหรืออาจเป็นคนเดียว
ที่ตัดสินใจออกจากกรอบนั้นเพื่อเขียนแผนชีวิตของตัวเอง การ
เรียนศิลปะคำนวณแทนการเรียนวิทย์คณิตเป็นเพียงอย่างเดียว
ที่เธอทำ แต่นั่นก็มากพอจะทำให้เธอกลายเป็นเด็กปิกกล้าขา
แข็งในสายตาแม่

ไม่ว่าเธอจะทำอะไร หากนั่นไม่ใช่สิ่งที่แม่เธอต้องการ
ให้ทำ สิ่งที่แม่จะพูดก็คือ ‘แกทำไม่ได้หรอก’ แต่เธอก็ทลาย
ประโยคนั้นด้วยความมุ่งมั่นเสมอ จนกระทั่งเป็นเรื่องที่เธอ

รับมือไม่ได้ อย่างว่ายนน้ำ ประสบการณ์ที่ไม่ค่อยดีตอนเล่นน้ำทะเลในวัยเด็ก ความกลัวที่ยากจะผ่านไป ได้ กลายเป็นสิ่งตอกย้ำว่า ‘แถมทำไม่ได้หรอก’ เป็นเรื่องจริง

น้ำตื้นไม่เคยเป็นอุปสรรคสำหรับเธอ เพราะเท้าของเธอยังเหยียบพื้นได้เสมอ แต่น้ำลึกมีเพียงความเจ็บ ความอึดอัด ไรท์จับให้มันใจว่าปลอดภัย ความรู้สึกเหมือนบางอย่างจุกอยู่ที่คอจนหายใจไม่ทั่วท้อง ทำให้เธอไม่กล้าพอที่จะผ่านไป

เธอเคาะประตูห้อง ๓๐๑ สามครั้ง ก่อนเจ้าของห้องจะเปิดและทักด้วยความแปลกใจ

“ลมอะไรหอบแถมมาตอนนี่เนี่ย”

“ลมแม่ฉันทั้ง” เธอพูดติดตลก แต่เจ้าของห้องพวงตำแหน่งเพื่อนสนิทกลับมามองหน้าเธอก่อนกลับเข้าไปในห้องครัวหนึ่ง จากนั้นก็ล็อกประตูและหันมาพูดกับเธอ

“ไปร้านฟิลาตดากัน”

ไม่นาน จักรยานสีชมพูที่มีคนขับชื่อมิว และคนซ้อนชื่อชุนก็มาถึงโถงบ้านเจตน์ หรือร้านฟิลาตดาที่หลายคนคุ้นกันดี แม้ร้านฟิลาตดาจะปิดตั้งแต่ลิบเอ็ดโมงครึ่ง แต่สำหรับลูกค้าประจำจะรู้กันดีว่าโต๊ะหินหน้าร้านและโต๊ะไม้ในร้านพร้อมต้อนรับคนที่ต้องการสถานที่พักผ่อนกายใจชั่วคราวเสมอ

“สวัสดีค่ะ ฟิลาตดา” ชุนไหว้เจ้าของร้านอย่างเคยชิน ส่วนมิวก็ยกมือไหว้ตาม ๆ กันไป

“อ้าว สองสาว มาได้จังหวะเลย ร้านไม่มีใครพอดี”

“แบบนี้หนูก็เหมือนคนเหมาร้านลิคะ” ชุนเขย้า

กระเป๋าสตางค์ในมือ ทำเอาพี่ลัดดาหัวเราะออกมา

“พี่เข้าใจว่าร้านแบบนี้จะถูกใจแต่ผู้ใหญ่เสียอีก”

“ไม่เลยคะ จะวัยไหนถ้ามีของอร่อยก็ชอบกันหมดล่ะ” ขนุนทำเสียงกระซิบกระซาบ เพื่อนสนิทเธอเข้ากับผู้ใหญ่ได้ดีจริงๆ

“ไอ้โฮ ไม่รู้มาก่อนเลยนะเนี่ย” พี่ลัดดาแก้มือป้องปากเหมือนตกใจ ก่อนจะพูดต่อ “นั่งเลย ะ มาทั้งคู่ก็ตีเหมือนกัน วันนี้พี่ทำขนมโปรดไว้ด้วย”

“อย่าบอกนะคะ ว่าแกงบัวตอก!” ขนุนตะโกนขึ้นก่อนจะหันไปมองพี่ลัดดาที่พยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม

“ถูกต้อง! พอดีพี่ได้พักทองลูกใหญ่มาจากตลาดเลยแบ่งทำให้ลูกค้าสักหน่อย ขอเวลาแป็บนะจ๊ะ เตี่ยวพี่ไปตักให้”

“รับทราบค่ะ!” สองสาวตะโกนทันที

“ทะเลาะกับแม่อีกแล้วหรือ”

“ใช้คำว่าอีกแล้ว แปลว่าฉันเล่าให้ฟังบ่อยเกินใช่ไหม”

เธอเท้าคางก่อนจะยู่หน้าเล็กน้อย

“ไม่เห็นเป็นไรเลย ฉันอยากฟังเองนี่นา” ขนุนมองหน้าเธอ “พร้อมเมื่อไรค่อยเล่านะ ฉันมีเวลาอีกเยอะเลย”

มิวกับขนุนรู้จักกันตั้งแต่ชั้นมัธยมปลายเพราะได้นั่งเรียนข้างกัน ทำให้ทั้งสองสนิทกันเร็วภายในเวลาไม่ถึงอาทิตย์ ไหนจะความบังเอิญที่บ้านกับหอพักอยู่ชอยเดียวกัน ชอบข้าวเบคอนกระเทียมเหมือนกัน ชอบดูแอนิเมชันญี่ปุ่นเหมือนกัน แถมบางครั้งยังมีความคิดที่คล้ายกันอย่างน่าเหลือเชื่อ

ขนุนตัวเล็กกว่าเธอราวลึบเซนติเมตร ถักเปียหลวม ๆ ผูกโบว์สีกรมท่า ส่วนผมมำก็ติดก๊ีบดำเอาไว้ ขนุนเป็นคนยิ้มง่าย เข้ากับคนง่าย แถมมองโลกในแง่ดีจนบางครั้งก็อดกังวลไม่ได้ว่าจะเจอกับคนที่เข้ามาเพื่อหวังผลหรือเปล่า

ไม่นานนัก พี่ลัดดาภักย์ก็ช่วยขนุนมาให้ ส่วนมิวก็มองถ้วยลายปลาสีครามอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตัดสินใจเล่าเรื่องให้เพื่อนสนิทฟัง ระหว่างนั้นก็สังเกตเห็นใบหน้าอีกฝ่ายที่ดูจะเห็นใจปนไม่เข้าใจในบางครั้ง

“ฉันไม่เข้าใจเลย ทำไมฉันจะต้องทนฟังคำว่า คำเปรียบเทียบอยู่ฝ่ายเดียวด้วย แม่เคยคิดบ้างไหมว่าฉันก็มีความรู้สึก” เธอพูดด้วยความอัดอั้น ความสบายใจที่เธอมีให้แม่ ตอนนี้นักกลับกลายเป็นความอึดอัดใจ

“เพราะแม่ไม่ยอมให้ลูกตัวเองลำบากนะสิ กว่าแม่แก่จะมีวันนี้ได้ก็เคยผ่านอะไรมาเยอะเหมือนกันไม่ใช่หรอ”

“แต่แผนทีวางไว้ก็ใช้ว่าจะออกมาดีหมดนี่ ไม่งั้นคนทั้งโลกก็ประสบความสำเร็จกันทุกคนแล้วสิ นึกดูสิ แม่ฉันเป็นขนาดนี้ฉันพ่อฉันที่ว่ามีเหตุผลยังเหนื่อยจะเจรจากับแม่เลย”

“เราคงทำอะไรไม่ได้มากหรอก แม่แก่ก็หวังในแบบของเขา และเราก็ดูเด็กเกินกว่าจะตัดสินใจได้ทุกเรื่องสำหรับเขาก็คง ฉันคงได้แต่รับฟังแกจริง ๆ”

“มีแกคอยรับฟังฉันก็รู้สึกดีขึ้นแล้ว”

“อ้อ ดีแล้วล่ะ” ขนุนพยักหน้าหงึกหงัก

“แกว่าฉันจะสอบว้ยน้ำผ่านไหม”

“เรื่องกล้วยน้ำลือกของแกยังไม่ดีขึ้นใช่ไหม”

“ก็เหมือนจะดี แต่พอไปถึงน้ำลือกที่ไรฉันก็อึดอัดเหมือนเดิม แกทำได้ไหม ที่ฉันบอกว่าเหมือนมีอะไรมาจุกอยู่แถวคอน่ะ”

“จำได้สิ ต้องรู้สึกไม่ดีแน่ ๆ”

“นั่นล่ะ ฉันก็ไม่รู้จะทำยังไง”

“แกคิดว่าเป็นแบบนี้เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นที่เกือบจมน้ำทะเลตอนหกขวบอย่างเดียวหรือ”

“ฉันก็คิดเอาเอง ไม่รู้เหมือนกัน แต่ตอนนั้นจำได้ว่าฝังใจอยู่นาน นึกว่าจะไม่มีใครเห็นฉันจมน้ำด้วยซ้ำ สุดท้ายกลายเป็นกล้วยน้ำลือกไปเลย ตลกชะมัด”

พูดจบก็นึกถึงตัวเองตอนหกขวบที่ตื่นตื่นกับการเล่นน้ำทะเลครั้งแรก แต่เกือบจบชีวิตลงหลังทุกคนเปลอละสายตาเพียงไม่กี่วินาที ความรู้สึกเสียดายเพราะตกใจจนลืมหลบตา กับความรู้สึกเสียดายแอบจุกเพราะน้ำทะเลสุดเค็มมันนั้น เธอยังจำได้ไม่ลืม

“แล้วถ้าเป็นน้ำตื้นแกพอว่ายน้ำได้ไหม”

“ถ้าตะเกียกตะกายในน้ำตื้นนับว่าพอได้ ก็ใช่แหละ” เธอตอบด้วยเสียงจริงจัง จากนั้นทั้งสองก็หลุดหัวออกมา

“ทำไมแกถึงไม่ยอมให้ฉันสอนว่ายน้ำล่ะ ครูสอนว่ายน้ำฉันก็สอนแกได้นะ”

“เพราะฉันไม่อยากจะรบกวนเวลาเรียนของแกไง ส่วนครูสอนของแกเขาสอนอยู่แถวชานเมืองนี่นา โกลแบบนั้น ฉัน

เดินทางไม่สะดวกนะสิ”

“เฮ้ย นั่นสินะ จะมีทางไหนที่ช่วยแกได้บ้างล่ะเนี่ย ครูเขามีทางเลือกอื่นให้ไหม ได้คุยกับเขาบ้างหรือเปล่า”

“เขาแทบไม่อยากจะคุยกับฉันแล้ว โผล่ไปขอสอบที่ไร จบที่ฉันเกือบสติแตกในน้ำทุกที” เธอมองขุ่นที่ท่าท่าเหมือนจะพูดบางอย่าง “แกคิดอะไรได้หรือ”

“กำลังคิดว่าถ้าแกยังลงน้ำลึกไม่ได้จริง ๆ แล้วขอสอบในน้ำตื้นแทนจะเป็นไปได้ไหม”

“แล้วตอนกระโดดน้ำจะทำยังไงล่ะ”

“ก็โดดในน้ำตื้นสิ แกลองปรึกษาครูดู ถ้าเขายอมให้สอบในน้ำตื้น เรื่องกระโดดน้ำก็หายห่วงได้”

“ไว้จะลองคุยดูนะ ว่าแต่แกเป็นไงบ้าง ฉันบ่นแต่เรื่องตัวเอง ไม่ได้ถามเรื่องแกเลย”

“ฉันก็เรื่อย ๆ เหมือนทุกวันนี้แหละ ไม่ได้มีเรื่องพิเศษอะไรหรอก”

“มีสิ ฉันไงพิเศษ” เธอชี้นิ้วมาที่ตัวเอง

“อะไรเนี่ย พูดแบบนี้อยากให้ฉันไปเป็นเพื่อนตอนสอบซ่อมสินะ” ขุ่นหลุดคำออกมา

“มีแต่แกนี่แหละ ที่รู้จักฉันที่สุด”

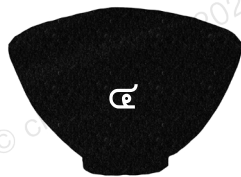
“ขอดูก่อนนะว่าเรียนพิเศษมันชดเชยไปวันอื่นได้ไหม”

“หยอกเล่นน่า ฉันไม่ยอมให้แกขาดเรียนพิเศษเพราะฉันแน่ ถ้าคะแนนแกตกขึ้นมาฉันคงรู้สึกผิดไปอีกนาน”

“ไม่ถึงขั้นนั้นหรอกน่า ถ้ามันจะพลาดก็เป็นเพราะฉันเอง ยังไงฉันก็มีรางวัลที่คุนอยู่ตื้นนั้นแหละ”

“รางวัลที่คุณยัยคืออะไร” เธอถาม
“ฉันตั้งขึ้นมาเอง หมายถึงรางวัลที่เหนือกว่าที่หนึ่ง
รางวัลที่ใคร ๆ ก็มิได้ แกกก็มีได้ ถ้าไม่ตั้งใครเข้ามาแข่งด้วย”
“หมายถึงแข่งกับตัวเองนะเหรอ”
“ใช่ แค่แข่งกับตัวเองก็เหนื่อยพอแล้ว” ขนุนตอบ
“แกกก็มีมุมแปลก ๆ เหมือนกันนะ”
“แกกก็มีมุมตลกมากกว่าที่ฉันคิดเหมือนกัน”
จากนั้นเธอกับเพื่อนสนิทก็หัวเราะออกมาอีกครั้ง
“หัวเราะคิกคักแบบนี้ ดีขึ้นแล้วใช่ไหมจ๊ะ” พี่ลัดดา
ชะโงกหน้าออกมาจากหลังร้าน
“ดีขึ้นแล้วค่ะ ขอบคุณนะคะพี่ลัดดา” เธอก้มหัวคำนับ
สำหรับพี่ลัดดาแล้ว การที่ลูกค้าวัยนักเรียนอย่างเธอ
กับขนุนจะแวะมาหลังปิดร้านนับว่าเป็นเรื่องค่อนข้างน่าแปลก
ใจ เพราะหมายถึงเธอหรือเพื่อนสนิทอาจมีเรื่องบางอย่างที่
ต้องการสถานที่เพื่อพูดคุยหรือสงบอารมณ์กัน แม้อีกฝ่ายจะ
ไม่เคยได้ถามอะไร แต่เธอก็พอรับรู้ความคิดได้จากสายตาอ่อน
โยนจากเจ้าของร้าน
“จ้า ไม่แบ่งให้พี่อารมณ์ดีด้วยเลยนะ” พี่ลัดดายิ้ม
“ไม่มีอะไรมากหรอกค่ะ หนูแค่กำลังคิดว่าเราบ้านกัน
ทั้งคุณนะค่ะ” เธอตอบ
“ใช่ค่ะ พวกหนูกำลังเป็นบ้านกันแล้ว” ขนุนหัวเราะ
“อะไรกันเนี่ย การเรียนหนักทำให้เด็ก ๆ เปลี่ยนไป
นั้นเหรอ ชอบทำให้พี่ประหลาดใจตลอดเลย” พี่ลัดดาพูดกับ
หัวเราะ

เห็นทีคงต้องขอบคุณรางวัลที่ศูนย์ของเพื่อนสนิทเสีย
แล้ว ที่ทำให้วันนี้ของเรามีเสียงหัวเราะมาเต็มเต็ม

นักปิ่นเขา

ความเจียบทำให้เกิดความคิดบางอย่าง
แต่บางครั้งอาจไม่เกิดอะไรเลยก็ได้

มีประโยคที่ว่า ‘กลางคืนนั้นเจียบสงบ หลายคนจึงรู้สึก
ว่าเป็นช่วงเวลาที่ได้อยู่กับตัวเอง’ แต่สำหรับเธอ การมีเวลา
ทำสิ่งต่าง ๆ พร้อมรอยยิ้มหรือเสียงหัวเราะต่างหาก ที่เป็นช่วง
เวลาให้เธออยู่กับตัวเองมากที่สุด

รำเรง เข้ากับคนง่าย มีพลังบวก และมองโลกในแง่ดี
คำสี่คำที่หลายคนใช้อธิบายความเป็นเธอ และดูเหมือนจะสร้าง
ความเข้าใจผิดไปไกลกว่าเธอเป็นคนที่ไม่เคยเจอเรื่องเครียด
เพราะทุกครั้งที่เจอหน้ากันก็จะเห็นแต่รอยยิ้มของเธอ

เธอไม่ใช่ผู้วิเศษอย่างที่ใครต่อใครคาดเดา แต่เธอเป็นเพียงใครสักคนบนโลกที่พยายามมองข้ามเรื่องบั้นทอนตัวเอง ตราบใดที่เธอมีความรู้สึก เธอก็ต้องรับมือกับความรู้สึกทั้งแง่ดีและไม่ดีให้ได้ เพราะนั่นคือบทเรียนชีวิตที่จำเป็นต้องเรียนรู้ เธอไม่ได้เรียนเก่งเหมือนเพื่อนสนิท เพราะบางครั้งเธอก็สอบวิชาวิทยาศาสตร์ไม่ผ่าน แต่เธอก็รู้ว่าตัวเองถนัดอะไร เช่น ทำอาหาร วาดรูป กระทั่งว่ายน้ำ สิ่งที่เพื่อนสนิทของเธอเพิ่งเผชิญหน้าความกลัวเพื่อสอบเก็บคะแนนให้ผ่านไปเมื่อเดือนก่อน

“ฉันอยากเก่งอะไรที่อยู่นอกตำราบ้างจัง” มิวพูดขึ้น ขณะกำลังเดินไปร้านน้ำปั่นตรงปากซอยด้วยกัน

“เกิดอะไรขึ้นกับเพื่อนฉันเนี่ย” เธอมองเพื่อนสนิทอย่างไม่เชื่อสายตา “ปกติเห็นจมอยู่กับหนังสืออย่างเดียว”

“แค่รู้สึกว่าความรู้ในบทเรียนอาจไม่ใช่ทุกอย่าง”

“ถึงไม่ใช่ทุกอย่างก็ยังคงจำเป็นอยู่ดี ทั้งเรื่องเรียน ทั้งเรื่องทำงาน”

“นั่นก็จริง” มิวตอบ “ถามอะไรหน่อยดิ”

“อ้อ ว่ามาเลย”

“แกเคยรู้สึกแย่กับคำพูดคนอื่น หรือรู้สึกว่าทำอะไรก็ไม่ได้ตั้งใจไหม”

“ต้องเคยอยู่แล้ว”

“จริงหรือ” มิวทำตาโตเหมือนไม่เชื่อ

“ฉันก็มีความรู้สึกเหมือนแกนั่นแหละ” เธอหัวเราะ

“แกไม่เคยเล่าเรื่องพวกนี้ให้ฟัง ฉันก็คิดว่าไม่มีอะไร”

“ก็มันไม่ใช่เรื่องน่าเล่านี่นา”

“แปลว่าฉันเข้าไปยุ่งสินะ” มิวเบ้ปาก

“ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นสักหน่อย” เฮอร์ริตตอบ

“ฉันรู้น่า” อีกฝ่ายแลบลิ้น “แล้วแกทำได้ไงอะ”

“ก็แค่ปล่อยผ่าน แค่นั้นแหละ”

ทั้งที่เธอตอบความจริงตามที่คิดไว้แต่มิวดูจะไม่เข้าใจ
เสียอย่างนั้น โบหน้าของเพื่อนสนิทดูอยากรู้อย่างไร
ก็ได้แต่เงิบ

“อ้ออ้ออะไรเล่า ฉันตอบชวนงงหรือ”

“ไม่ ฉันแค่...ทำไม่แค่ปล่อยผ่านล่ะ”

“ฉันสมมติว่าแกเป็นนักบินเขาที่ต้องแบกตุ๊กตาดมิตัว
ใหญ่หรือโตะไม้ชิ้นเขาลี”

“แบกของไม่จำเป็นชิ้นเขาเนี่ยนะ เสียเวลาเปล่า ๆ”

“นั่นล่ะ ที่พูดไปก่อนหน้าคือฉันจะสื่อประมาณนี้” ว่า
จบเสียง้อจากอีกฝ่ายก็ตามมา

“เข้าใจแล้ว แต่ก็นั่นแหละ มันทำง่ายเสียที่ไหน”

“ก็ไม่ง่ายนะสิ ขนาดฉันยังใช้เวลาเลย แต่พอพยายาม
คิดว่าการอยู่ที่เดิมนาน ๆ แล้วมีแต่ทำให้รู้สึกแย่ จนอาจมอง
ข้ามอะไรดี ๆ ไปแบบไม่ตั้งใจ มันก็เริ่มคิดหลายมุมมองขึ้น ฉัน
หมายถึงพยายามใช้ชีวิตเต็มที่ไม่ให้เสียตายภายหลัง แต่ก็ยังมิ
มีความสุขกับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ในแต่ละวันนะ”

“แล้วถ้าวันนี้ไม่มีความสุขเล็ก ๆ น้อย ๆ ละ”

“ก็รอวันพรุ่งนี้ เรายังมีชีวิตอยู่ที่นี่ มันต้องมีสักวัน”

“แกก็ใช้ได้เหมือนกันนะเนี่ย” มิวพยักหน้าพลางหัน

มามองหน้าเธอ “ความรู้สึกเหมือนกำลังคุยกับที่ปรึกษาเลย
สนใจเป็นที่ปรึกษาให้ฉันจนแก่ไหม”

“จะบ้าหรือไง” เธอยื่นมือไปปลักมิวเล็กน้อย ขณะที่
ใบหน้าก็พยายามซ่อนรอยยิ้มที่เก็บไว้แทบไม่มี

“ขุ่น แกรู้ตัวไหมว่าตัวเองเก่งอะ”

“รู้สิ แล้วแกรู้ไหมว่าตัวเองก็เก่งเหมือนกัน”

“รู้แต่ก็โม้” มิวยกไหล่

“ย่อนแย้งทำไมเนี่ย”

“ให้พูดชมตัวเองตรง ๆ ทั้งที่คนอื่นไม่ชม มันก็น่าอาย
ไปหน่อย”

“อายุทำไมกัน มีความสามารถก็ต้องภูมิใจสิ ไม่มี
ใครรู้ดีเท่าคนที่อยู่ตลอดสี่สิบสี่ชั่วโมงอย่างตัวเองหรอก จริง
ไหมล่ะ”

“โอ๊ย แกนี่นะ”

และก็เหมือนอย่างเคย ที่เธอกับมิวหัวเราะไปด้วยกัน
จนถึงที่หมาย

ก่อนหน้านั้นเธอกับมิวตกลงกันว่าจะมาให้อาหารปลา
บริเวณท่าเรือแถวบ้าน แต่เพราะพี่สาวของมิวโทรศัพท์ตาม
เพราะต้องออกไปซื้อของกะทันหัน สุดท้ายจึงเหลือแค่เธอกับ
น้ำแดงมกบั้นหนึ่งแก้วในมือเท่านั้น โชคดีที่อากาศวันนี้ไม่ได้
ร้อนมากเหมือนเมื่อก่อน เธอจึงเดินไปท่าเรือได้สบาย

“พี่อึ้ง!” เธอตะโกนขึ้นเมื่อเห็นหญิงคู้หน้ากำลัง
ยืนหัวของพระรุ้งพระวังอยู่แถวเก้าอี้ไม้ด้วยาว

“อ้าว น้องขนุน มาให้อาหารปลาหรือ”

“ใช่ค่ะ พี่อึ้งไปไหนมาแต่เช้าคะเนี่ย หนูลงมากก็ไม่เห็นแล้วเลยไม่ได้ซื้อจึกพี่ลัดดาให้ พี่อึ้งกินอะไรหรือยังคะ”

“เรียบริ่อยจ๊ะ ตลาดฝั่งนั้นของกินเยอะมาก เสื้อผ้าก็เยอะ เยอะจนพี่แทบไม่ยากออกจากตลาดเลย” พี่อึ้งหัวเราะ ก่อนจะยื่นถุงให้ “ขนมเบื้องไส้หวาน พี่ซื้อมาฝาก”

“ขอบคุณค่ะ ซื้อของมาฝากหนูตลอดเลย”

“มีลูกบ้านอยู่คนเดียวก็ต้องดูแลเป็นพิเศษ” อีกฝ่ายยิ้มให้ ก่อนจะวางสารพัดถุงลงบนเก้าอี้ “พี่ให้อาหารปลาด้วยดีกว่า”

สุดท้าย เจ้าบ้านกับลูกบ้านก็ตัดสินใจให้ขนมปังปลาคนละสองแถว ก่อนจะเดินกลับบ้านพักด้วยกัน

ความสัมพันธ์ของเธอกับพี่อึ้งอาจดูสนิทกันมากจนเหมือนญาติกัน แต่แท้จริง เธอเป็นเพียงลูกบ้านของพี่อึ้ง เพราะบ้านของเธออยู่ไกลจากโรงเรียน การหาที่พักใกล้โรงเรียนจึงเป็นทางเลือกที่ดี ระหว่างกำลังเดินทางที่พักนั้นเอง เธอก็เหลือบไปเห็นข้อความเป็นระเบียบที่เขียนอยู่บนป้ายตั้งพื้น

*** ที่พักเปิดใหม่ว่าง ๒ ห้อง ***

รับสมัครผู้เช่ารายวัน / รายเดือน

สอบถามเพิ่มเติมได้ (กดกริ่ง)

ตึกแถวสี่ชั้น ที่ภายนอกดูทั่วไป แต่เมื่อมองเข้าไปจะพบว่าอาคารตึกแต่นั้นเรียบง่ายตามรูปแบบที่กำลังนิยมช่วงนี้ ชั้นหนึ่งตกแต่งด้วยโทนสีน้ำตาลอ่อนและสีครีม มีมุมนั่งเล่นพร้อมโต๊ะกลม มีชั้นวางหนังสือติดผนังสำหรับอ่านแก้เบื่อจำนวนหนึ่ง พร้อมเครื่องปรับอากาศที่เปิดเกือบตลอดวัน ชั้นสองสำหรับเจ้าของบ้านพัก ชั้นสามมีอยู่สองห้องสำหรับผู้เช่า และคาดฟ้าสำหรับทำกิจกรรมหรือตากเสื้อผ้า ซึ่งแทบจะตกแต่งด้วยสีน้ำตาลอ่อนทั้งตึก นอกจากนั้นยังมีอินเทอร์เน็ทให้ใช้ ซึ่งรวมในราคาห้องเดือนละห้าพันบาท

ที่สำคัญคือเจ้าของที่พักเลี้ยงแมวตัวส้มอยู่หนึ่งตัว รายละเอียดน่าสนใจแบบนี้ ตั้งอยู่ในซอยส่วนบุคคลที่ไม่ค่อยพลุกพล่านแบบนี้ แถมยังมีสัตว์ที่เธอชอบ จะทำเป็นไม่สนใจแล้วหาสถานที่อื่นแทนเธอก็ทำไม่ได้

นับแต่นั้น เธอก็กลายเป็นลูกบ้านห้อง ๓๐๑ ทั้งยังเป็นลูกบ้านเพียงคนเดียวของที่พักแห่งนี้ เพราะลูกบ้านห้อง ๓๐๒ เพิ่งย้ายออกไปเมื่อสัปดาห์ก่อน

ได้ลองใช้ชีวิตที่ทำอะไรด้วยตัวเองครั้งแรก แม้ช่วงแรกจะติดขัดไปบ้างเพราะไม่คุ้นชิน แต่เมื่อเวลาผ่านไป ก็ได้เรียนรู้ว่าการทำอะไรด้วยตัวเองได้นั้นดีแค่ไหน แม้กิจกรรมส่วนใหญ่จะวนเวียนไปมาระหว่าง ไปโรงเรียน ไปเรียนพิเศษ และทำการบ้านก็ตาม ชีวิตที่อาจธรรมดาจนซ้ำซากหรือน่าเบื่อสำหรับบางคน แต่พิเศษเพราะเป็นช่วงเวลาที่ดีตัดสินใจเลือกเอง เพราะแบบนั้น ต่อให้เจอเรื่องชวนอึดใจไม่ออก เธอก็ยังได้เล่นกับเจ้าปิ่น

แมวตัวส้มของพี่อ้วน เดินไปให้อาหารปลา กินของอร่อยที่ชอบ
อย่างใจิกหมูสับพิเศษหมีกรอบไม่ใส่ซิงฝีมือพี่ลัดดา น้ำปั่นร้าน
หน้าปากซอย หรือหมูπίงหน้าโรงเรียน หากการ์ตูนหรือฟังเพลงที่
ชอบ ได้โทรศัพท์คุยกับพ่อแม่ทุกวัน มีเพื่อนสนิทอย่างมิวคอย
พูดคุยและเรียนไปด้วยกัน มีพี่อ้วนคอยดูแลและพูดคุยเหมือน
ญาติอีกคนหนึ่ง เท่านั้นก็นับว่าเพียงพอต่อเธอแล้ว

ฉะนั้น หากเปรียบเทียบชีวิตเป็นภูเขา นี่อาจเป็นภูเขาที่มี
มีทางลาด ขรุขระ หรือสูงชันจนเสี่ยงอันตราย รวมถึงสภาพ
อากาศที่อาจแปรปรวนจนปรับตัวไม่ทัน แต่หากนักปีนเขายัง
คงมุ่งมั่นปีนต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ ทำยที่สุดปลายทางก็จะมา
ถึง และเมื่อถึงตอนนั้นก็พบว่าการเติบโตอีกชั้นที่รออยู่ข้าง
หน้าเป็นอย่างไร

เสี้ยววินาที

ทั้งที่อยากเป็นผู้ใหญ่
แต่เอาเข้าจริงกลับอยากเป็นเด็ก

ในความเคยชินมักมีอันตรายเสมอ เพราะความเคยชินอาจทำให้หลงเข้าใจว่าทุกสิ่งจะอยู่กับเราตลอดไป ตรงข้ามกับความเป็นจริงว่าทุกสิ่งล้วนมีเวลา และเมื่อเวลาหมดลงเมื่อนั้นเราจะไม่สามารถย้อนกลับไปแก้ไขอะไรได้อีก

เช่นเดียวกับความรู้สึกของเธอ ที่เพิ่งรู้ตัวว่าการเรียนมหาวิทยาลัยของตัวเองกำลังจะถึงปลายทางเข้าไปทุกที การเรียนแสนยาวนานที่เธอเคยภาวนาให้จบลงเร็ว ๆ ตอนนั้นก็กลับสั้นลงจนตั้งตัวไม่ทันเสียแล้ว

แต่คิดว่าจากนี้จะต้องทำงานหาเงินเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัว แทนการเจอหน้าเพื่อนสนิทในเวลาเรียนก็รู้สึกหดหูใจอย่างบอกไม่ถูก

เธอยังไม่พร้อมสำหรับการเติบโต และเวลาก็ไม่จีพอจะหยุดหรือยืดให้

“ถ้าย่อนเวลาได้ก็ดีสิ” เธอพูดความคิดเต็ม ๆ ที่วันเวียนกับเธอมานานหลายวัน จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี โหยหาช่วงเวลาในอดีต นึกย้อนไปถึงความทรงจำแสนสนุกตอนอายุน้อยกว่านี้ กลายเป็นกิจวัตรยามค่ำคืนของเธอผู้กำลังกังวลกับอนาคตข้างหน้าที่ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร นอกเหนือจากความรู้สึกนั้นเธอยังเสียดายอีกหลายสิ่งหลายอย่าง เธอควรตั้งใจเรียนให้มากกว่านี้ ควรไปไหนมาไหนกับเพื่อนตามโอกาส หรือหาอะไรทำเพิ่มความสามารถให้มากกว่านี้

ประโยคที่ว่า ‘ยิ่งโตยิ่งเปลี่ยนไป’ เป็นความจริงกาลเวลา ความคิด และเรื่องราวในชีวิตทำให้เติบโต แต่ก็แลกกับความเป็นเด็กที่เลืออรางไปซ้า ๆ หากการย่อนเวลามีจริง เธอคงตัดสินใจได้ภายในเสี้ยววินาที และนั่นคงทำให้เธอรู้สึกดีไม่น้อย

ช่วงเวลาทำให้รู้สึกว่ตัวเองโตขึ้นก็คงเป็นช่วงมหาวิทยาลัย ทั้งการอยู่หอพัก ทำเกือบทุกอย่างด้วยตัวเอง รับผิดชอบเรื่องเรียนมากขึ้นเพราะไม่มีอาจารย์คอยตามงานเหมือนตอนเป็นนักเรียน รวมถึงปรับตัวกับสังคมและคนไม่

คุณเคย ชีวิตแต่ละวันของเธอจึงวนเวียนแค่มหาวิทยาลัยกับหอพัก

แต่สำหรับเธอ หอพักไหนก็ไม่สบายเท่าบ้าน

เด็กสาวในชุดนักศึกษาเดินเข้าซอยอย่างสบายใจ โชคดีที่พรุ่งนี้อาจารย์งดการเรียนการสอน เธอจึงใช้วันหยุดสุดสัปดาห์สามวันเพื่อกลับบ้านได้

“เฮ้ย! พี่พายมาได้ไง” แพนตะโกนเมื่อเห็นพี่สาวสะพายเป้มา

“พรุ่งนี้ยกคลาส เลยกกลับบ้านมากินข้าวฝีมือแม่”

“พูดจี้ ถ้าไม่มีเรื่องกินก็ไม่กลับเหรออ” แพนทำหน้าบึ้ง

“กลับสิ คิดถึงน้องสาวจะแย่แล้ว”

“อย่าเลย พอโทรไปก็บอกไม่ว่างตลอดอะ” คนน้องทำไม่เชื่อ “พอกับแม่ยังไม่กลับ ส่วนตาไปกินข้าวเย็นกับเพื่อนตามประสาคนชอบเที่ยว ตาวางั้นนะ”

“มิน่าพี่ลัดดาถึงปิดร้าน ลูกค้าขาประจำไม่อยู่นี่เอง”

เธอเหลือบมองตึกแถวทางขวาดมือ

“ต้องพูดว่าเพราะพี่ลัดดาปิดร้านต่างหาก ตากับเพื่อนถึงไม่อยู่” แพนแก้ประโยค

“เป็นนั่นไป แล้วนี่ทำอะไร”

“หนูจะต้มมา嘛 กินด้วยกันไหม”

เธอพยักหน้า

“มีเต้าหู้ไข่ไหม”

“มีคะ ลักครูน้า คุณลูกค้า” อีกฝ่ายก้มหัวให้ก่อนจะหมุนตัวเดินเข้าครัวไป

เธอจำได้ดีว่าแต่ก่อนไม่ชอบน้องสาวของตัวเองมาก
แค่ไหน เพียงเพราะน้องสาวมักได้รับความสนใจจากคนรอบ
ข้าง นิสัยชี้หวงของตัวเองก็ปะทุขึ้นมาจนต้องกลั่นแกล้งน้อง
ทุกครั้งเมื่อมีโอกาส แม้จะโดนแม่ทำโทษเพราะทำน้องร้องไห้
ก็ตาม แต่น้ำาแปลกที่เธอกลับจำไม่ได้ว่าอะไรเป็นสาเหตุให้ทั้ง
สองกลายเป็นพี่น้องตัวติดกันเหมือนปลาทองโก๋

“เพราะพี่พ่ายเห็นความน่ารักของหนูละมั้ง”

“จะบ้าหรือ”

“ขนาดหนูยังรักพี่พ่ายเพราะพี่พ่ายให้ลูกอมเลย”

“ตอนนั้นให้เพราะไม่ชอบรสส้มต่างหาก”

“หนูก็ยังชอบอยู่ดีนั่นแหละ ยังไงตอนนี้เราก็กินกันแล้ว
ไม่เห็นต้องหาเหตุผลให้เรื่องที่ผ่านมาแล้วเลย”

คำคินนี้ ห่องส่วนตัวของเธอดูจะไม่ได้มีแค่เธอ

“หนูมานอนด้วย”

“ไม่เอา กลับห้องตัวเองไปเลย”

“ก็พี่พ่ายบอกเองว่าถ้ากลับบ้านจะให้หนูนอนกอด”
เธอมองน้องสาวในชุดนอนสีชมพูตัวโปรดที่แม่ซื้อให้คนละตัว
“ชุดนี้นานแล้วไม่ใช่หรือ”

“ก็หนูชอบตัวนี้อะ” อีกฝ่ายตอบพลางทิ้งตัวลงบน
เตียงขนาดห้าฟุตของพี่สาว จากนั้นก็ส่งเสียงเจี๊ยบแจ้วไปเรื่อย
เกือบสิบนาที

“พຽงนี้ไม่มีแบบนี้แล้วนะ เข้าใจไหม”

“หนูรู้แล้วน่า พี่อะไรใจร้ายจัง” แพนเบะปาก

แสงไฟในห้องดับลงจนเห็นแต่ความมืด สองพี่น้องยังคง
คลุ้มคลั่งตามองเพดานราวกับคิดอะไรบางอย่าง

“เรียนจบแล้วพี่พายจะทำงานต่อเลยไหม”

“จะได้อ่านไหมยังไม่รู้เลย”

“มีสิ พี่พายทำได้ตั้งหลายอย่าง”

“ทำได้หลายอย่าง แต่ไม่เก่งสักอย่าง”

“ไม่เก่งไม่ได้หมายถึงทำไม่ได้นะ”

“พี่ยังไม่พร้อมเรียนจบเลย”

“เมื่อก่อนบอกหนูว่าอยากทำงาน พอตอนนี้ไม่อยาก
จบแล้ว ทำไมละ” เพราะเริ่มปรับสายตากับความมืดได้ เธอถึง
เห็นว่าน้องสาวของตัวเองกำลังหันหน้ามาทางตัวเอง

“ก็แค่รู้สึกว่ายังไม่พร้อม”

“หนูว่าพี่พายหางานทำได้จริง ๆ นะ แต่ชอบไหมก็เป็น
อีกเรื่อง”

“ย้อนเวลาไปตอนเด็กได้ก็ดีสิ ชีวิตสนุกกว่า ไม่ต้อง
รับผิดชอบอะไรมากด้วย” เธอกระซิบผ้าห่มแน่น

“ถ้าย้อนกลับไปได้พี่พายจะทำอะไร”

“ก็ตั้งใจเรียน...จะได้มีทางเลือกมากกว่านี้ ไม่ต้อง
กังวลว่าตัวเองไม่เก่งแบบนี้”

“ย้อนเวลาไปทำสารพัดอย่างตั้งแต่เด็ก ทั้งที่ควรจะได้
เล่นสนุกตามวัย พี่พายคิดว่าตัวเองจะสนุกจริง ๆ เหมอ”

“แล้วแพนจะทำยังไง”

“หนูไม่ย้อนเวลาหรอก เพราะหนูเป็นคนเลือกทุก
อย่างเอง ย้อนกลับไปได้ก็คงเลือกแบบเดิมอยู่ดี”

“งั้นหรือ”

“แล้วเรามาคุยอะไรตอนนี้เนี่ย นอนกันเถอะพี่พาย เราคุยกันต่อพรุ่งนี้ก็ได้” เธอตอบตกลงน้องสาวที่พยายามพูด ตัดบท แม้จะไม่ได้รู้สึกกังวล แต่เมื่อไรเสียงพูดคุย ท้ายที่สุด เธอก็ค่อย ๆ เข้าสู่ห้วงความฝัน

เข้านี้ หลังจำเป็นต้องลุกจากเตียงเพราะเสียงห้องร้อง รวากับประท้วงหามือเช้า สองพี่น้องก็พากันไปฝากท้องกับร้าน อาหารข้างบ้านที่สนิทจนแทบจะเป็นครอบครัวเดียวกัน

“พูดไม่ทันขาดคำ นี่ใจลัดดา หลานฉันมาแล้ว” ตาที่ นั่งอยู่ตรงโต๊ะหินกวักมือเรียกให้เธอกับน้องเข้ามาใกล้ ๆ

“ไม่เจอกันตั้งนาน โตขนาดนี้แล้วหรือเนี่ย” พี่ลัดดา ยิ้มให้ “กินอะไรดี เดี่ยวพี่ทำให้”

“เจ้าพายเรียนอยู่ชั้นไหนแล้ว” ป้าพิกุลถาม

“โจ๊กใส่ทุกอย่างหนึ่งชาม โจ๊กหมูสับหนึ่งชามค่า”
แพนตอบก่อนกระซิบกับเธอ “หนูไปรอที่โต๊ะนะ”

“ปี่สี่แล้วคะ” เธอตอบ

“ใกล้จบแล้วสิ จะทำงานอะไรละ” ป้าพิกุลถามต่อ

“หนูยังไม่มั่นใจเลยคะ ยังไม่รู้ว่าจะสมัครที่ไหนดี”

“อ๊ย! หลานฉันมันเก่งอยู่แล้ว จะงานไหนก็คงไม่พัน เป็นเจ้าคนนายคนเหมือนลูกแก่นั่นแหละ”

“พูดแบบนี้ เด็กมันก็กดดันตัวเองแยสิวะ” ลุงเติมพูด

“อ้าว ก็หลานฉันเก่งจริงนี่หว่า”

“เสร็จแล้วจ้า มานี่มา” พี่ลัดดาตะโกนบอกก่อนวาง

ด้วยลายครามสองใบบนโต๊ะ “อยู่ในร้านนี้ห้ามคิดเรื่องเครียดนะ”

“คะ” เธอหลุดยิ้ม เพราะที่ลัดดาแบบนี้ ใครต่อใครถึงยกให้ที่ลัดดาเป็นขวัญใจประจำซอยบ้านสุชีลินะ

“เกือบลืมเลย วันนี้พี่จะต้มน้ำมะตูม ยังไงช่วงบ่ายแวะมาหาพี่ทีนะ จะฝากให้พ่อแม่ น้อง ๆ จ๊ะ”

“พ่อแม่หนูคงเกรงใจแยะเลย” เธอตอบ เพราะทั้งครอบครัวเธอกับที่ลัดดาชอบแบ่งปันกันไปมาแบบนี้ บางครั้งจึงอดรู้สึกเกรงใจไม่ได้

“เอาน่า มีก็แบ่งกันไป ขอบน้ำมะตูมกันด้วยนี่นา” ที่ลัดดายิ้มกว้าง “กินให้อร่อยนะ พี่เพิ่มปาตองโกกรอบให้คนละสี่ชิ้นด้วย”

“ขอบคุณค่า”

ใจก็หมูสับวันนี้ยังอร่อยอุ่นท้องเหมือนเดิม

เหมือนบรรยากาศรอบตัวแสนคุ้นเคย

และที่ลัดดาที่ยิ้มกว้างเมื่อได้ยินคำว่าเพิ่มอีกถ้วย

เชื่อว่าเวลาแห่งความสุขมักผ่านไปไวเสมอ เหมือนกับที่เธอรู้สึกว่่าเพิ่งสะพายเป้มาขึ้นหน้าบ้านตัวเองเมื่อวาน แต่วันนี้กลับต้องเก็บกระเป๋ากลับหอแล้ว หากเวลาเดินช้ากว่านี้ หรือย้อนเวลากลับไปเมื่อวันก่อนได้ก็คงดี

“คิดอยากย้อนเวลาอีกแล้วหรือพี่พาย”

“ยังไม่ได้พูดอะไรเลย”

“หนูแค่มองตาก็งู๊ใจแล้ว”

“แบบนี้คงเป็นหมอดูได้”

“แค่ดูให้พี่พายคนเดียวก็นายแล้ว”

“พูดเกินไปแล้ว” เธอสวมรองเท้าผ้าใบก่อนลุกขึ้น

“ดูแลตัวเองด้วยนะลูก ติดขัดอะไรก็กลับมาบ้านเรา
พ่อกับแม่จะคอยอยู่ตรงนี้” พ่อพูด

“หนูก็อยู่ที่นี้”

“ตาก็ด้วย อย่าลืมตาแก่คนนี่ล่ะ” ตาซึ่งนั่งอยู่หน้า
ร้านที่ลัดตาพูด

“ครอบครัวหนูสุดยอดที่สุดเลย” เธอขู่นิ้วโป้ง “ไปก่อน
นะคะ ไว้จะกลับมาให้บ่อยกว่านี้”

“เอาตอนสะดวกก็ได้ลูก ไปทำให้เต็มทีนะ การเรียน
รู้มันไม่มีถูกผิดหรอก” แม่กอดพาลงลูบหัว

“ให้หนูกอดด้วย” คนตรงหน้ากางแขนออก

“อะไรเนี่ย หนูกอดนะ” แม่จะตอบแบบนี้ แต่เธอก็
ยอมเดินเข้าหาอ้อมกอดของน้องสาว

“ปากแข็งทำไม ไหนว่ารักหนู” แพนกอดพี่สาวแน่น
“ไม่ต้องอยากย้อนเวลาบ่อย ๆ หรือk ยังไงก็เจอหนูดูดี”

“ใครว่าพี่อยากย้อนเพราะแพนเล่า”

“ไม่รู้อะ ตอนนี้อาจดูยาก แต่พี่พายจะทำได้แน่ ไม่มี
ใครเก่งตั้งแต่แรกหรอก ทำวันนี้ไม่ได้ พรุ่งนี้ก็ต้องทำได้ มนุษย์
ปรับตัวเก่งจะตาย เชื่อหนูดี”

“ดูคำพูดของลูกคนเล็กลึเคะ เป็นนักพูดได้เลยนะเนี่ย”
เธอหันไปหาผู้ใหญ่ทั้งสอง

“ทำไมพี่คนนี่ชอบเปลี่ยนเรื่องจัง ไปเลยนะ ไม่กอด

แล้ว” แพนผลักที่สาวออก ขณะผู้ใหญ่ได้แต่หัวเราะ

“ไว้จะโทรหานะ”

“เปลี่ยนจากโทรเป็นกลับบ้านบ่อย ๆ ดีกว่า”

“รับทราบ! ไปจริง ๆ แล้วนะ สวัสดิ์ดีค่า” เธอยกมือไหว้ผู้ใหญ่สองคนตรงหน้า และไม่ลืมลาผู้ใหญ่บริเวณร้านที่ลัดดาด้วย

“ดูแลตัวเองดี ๆ นะ” คนน้องย้ำอีกครั้ง

พายพายหันหน้าตอบและหันหลังเดินออกจากซอย เธอเติบโตมาในครอบครัวสมบูรณ์ มีน้องสาวแสนน่ารักที่ห่างกันสองปีหนึ่งคน มีเพื่อนข้างบ้านเป็นที่แสนดี ชอบแบ่งปัน มีเพื่อนสนิทชอบสร้างเสียงหัวเราะอีกสองคน

ทั้งที่พูดกับคนอื่นเสมอว่าตัวเองโตแล้ว แต่เธอในวัยยี่สิบสองปีก็ยังเป็นเด็กซึ่กั้วที่ไม่ว่าพร้อมออกห่างจากอ้อมกอดของคนทีโอบไว้ คงไม่เหมือนเพื่อนในวัยเดียวกัน หรือผู้ใหญ่คนอื่นตอนอายุเท่าเธอสักนิด

“พี่พาย!” เสียงตะโกนจากข้างหลังเรียกให้เธอหันกลับไป “ถ้าอยู่เฉย ๆ หรือวิ่งหนีมันเหนื่อยก็พุ่งชนไปเลยนะ หนูอยู่เคียงข้างพี่พายเสมอ เข้าใจไหม!”

“ได้ยินหนูไหมเนี่ย ตะโกนขนาดนี้ยังไม่ได้ยินอีกหรือ!” น้องสาวตะโกนอีกครั้ง

“ได้ยินแล้ว! ไว้จะเก็บไปคิด!” เธอตะโกนกลับไป รอยยิ้มบนหน้าของคนทีมองอยู่ดูจะสบายใจขึ้น

ได้เห็นรอยยิ้มบนหน้าของผู้ใหญ่หลายคนทีเพิ่งยกมือไหว้ กับคำพูดว่าอยู่เคียงข้างจากน้องสาวทำเอาช่อนรอยยิ้มไว้

ไม่มีด น้องสาวของเธอโตขึ้นแล้วสินะ

ราวกับความรู้สึกบางอย่างกำลังปลดล๊อคทีละน้อย
มีกำลังใจแบบนี้ ลองฟังชนสักครั้งก็แล้วกัน

หนึ่งองศา

บางครั้งการใช้ชีวิตแบบไม่มีแผน
ก็ไม่ได้แย่อย่างที่คิด

ใคร ๆ ก็เรียกเธอว่า 'องศา'

หญิงวัยยี่สิบหกปี พนักงานบัญชีผู้ทำงานดีเยี่ยม เจ้าระเบียบทุกกระเปียดนี้วุ่นวายกับชีวิตที่ต้องวางของตำแหน่งเดิม องศา เดิม ไม่อย่างนั้นจะรู้สึกขัดหูขัดตา รักสะอาด ชอบใช้ชีวิตไปกับตารางเวลาที่เขียนเอาไว้ไม่เว้นแต่วันหยุด ชีวิตที่ใครหลายคนอาจมองว่าเจ้าระเบียบเกินไป แต่กลับธรรมดาสำหรับเธอที่เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็ก

เพราะเติบโตมาในครอบครัวที่มีพ่อใจเย็น ไม่ค่อย

บังคับใคร กับแม่เจ้าระเบียบที่ชอบวางแผนชีวิตที่ดีให้ลูก นอกจากนั้นยังมีน้องสาวอีกสองคน น้องสาวคนกลางเลือกทำตามความต้องการของตัวเอง ขณะเจอกับน้องสาวคนเล็กเลือกแผนชีวิตที่แม่วางไว้ให้เพราะถนัดด้านนี้อยู่แล้ว ทุกอย่างจึงดูเข้าที่เข้าทางจนแม่มองว่ามีเพียงลูกสาวคนกลางของตัวเองเท่านั้นที่ไม่เชื่อฟัง

ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ทำให้ความสัมพันธ์ของสามพี่น้องมีปัญหา เจอกับน้องเป็นทั้งผู้พูด ผู้ฟัง และที่ปรึกษาในเวลาเดียวกัน ไม่ก้าวก่ายในเรื่องที่อีกฝ่ายไม่สะดวกใจ คอยดูแลกันและกันอยู่ห่าง ๆ เพราะแบบนี้เธอจึงรู้สึกสบายใจกับน้องสาวทั้งสอง

“น้ององศาคะ รบกวนพิมพ์ใบสั่งซื้อของลูกค้าชื่อนี้ให้พี่ด่วนได้ไหมคะ”

“ภายในหนึ่งชั่วโมงทันไหมคะ ตอนนี้หมีกำลังทำของลูกค้าคนก่อนที่พี่สั่งเมื่อเช้าคะ” เธอตอบที่ร่วมงานต่างแผนก

“ของลูกค้าคนนี้ด่วนที่สุด ของคนอื่นไว้ทำทีหลัง เสร็จแล้วมาราวงที่โต๊ะนะคะ” อีกฝ่ายวางเอกสารหนึ่งแผ่นบนโต๊ะก่อนเดินกลับไปโต๊ะของตัวเอง

“รับทราบคะ”

ทำไมบางคนถึงใช้คำว่างานด่วนจนสิ้นเปลืองขนาดนี้ บอกว่าด่วนขอภายในเวลาเท่านั้นเท่านั้น แต่เอาเข้าจริงกลับปล่อยให้เอกสารวางอยู่ที่เดิมตั้งหนึ่งหรือสองวัน

ไหนจะชื่อองศาที่เรียกเป็นปกติจนชื่อเล่นติดตัวตั้งแต่

เกิดอย่าง ‘หมิง’ แทบหลุดไปจากความทรงจำเพื่อนร่วมงาน ทั้งที่คนตั้งฉายาออกจากบริษัทไปหลายเดือนแล้วแต่ ๆ แคนึก อารมณ์ก็เริ่มคุกรุ่นขึ้นมา

นอกจากเรื่องงานที่ง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก ก็คงเป็นการรับมือกับคำว่าต่วนที่สุดของพี่ร่วมงานที่ยากจน ปฏิเสธหรือโต้แย้งไม่ได้

ยากสำหรับเธอที่ต้องแบ่งเวลาให้เรื่องพวกนี้เสียจริง

“พี่หมิงคะ แพรติดปัญหาตรงนี้อีกแล้ว รบกวนพี่หมิง ช่วยดูอีกครั้งได้ไหมคะ” รุ่นน้องตรงหน้าพูดเสียงแผ่วเบา

“ได้สิ พี่ขอดูหน่อย”

แพรวาเป็นพนักงานใหม่ในตำแหน่งผู้ช่วยของเธอ ทำหน้าที่คอยตรวจสอบความถูกต้องของเอกสาร หนึ่งในเพื่อนร่วมงานที่แม้จะขี้เกรงใจ แต่ก็กล้าพูดกล้าถามในสิ่งที่สงสัย คนแบบนี้ล่ะที่เหมาะสมจะทำงานกับเธอ

“อ้อ น้องแพรวาลองค้นแฟ้มเอกสารในตู้ข้างหลังก่อนนะ ตอนนีข้อมูลเก่า ๆ อาจยังเข้าระบบไม่หมด ช่วงนี้คงต้องพึ่งข้อมูลจากแฟ้มเอกสารไปก่อน” ว่าจบก็ชี้ไปที่ตู้เอกสารสีเทา ขนาดใหญ่หลังห้อง ส่วนเอกสารในมือก็จัดเรียงให้เป็นระเบียบ ก่อนส่งคืน

“โอเคค่ะ ขอบคุณนะคะ ถ้าไม่มีพี่หมิง แพรคงไม่รู้จะทำยังไง”

“เพิ่งทำงานเดือนกว่าเอง จะให้รู้งานชำนาญงานเท่า คนที่ทำงานสามปีคงไม่ได้หรอก ถ้าทำไปเรื่อย ๆ ก็เก่งกว่านี้เองจ้ะ” เธอตอบ

“มีใครเคยบอกไหมคะว่าพี่หมีงให้กำลังใจดี”

“นอกจากน้องสาวพี่ก็ไม่น่ามีใครแล้วมั้ง น้องแพรวาทำงานต่อเถอะ ใช้เอกสารเสร็จแล้วเก็บเข้าที่ให้ถูกต้องด้วยนะอย่าหันมมมมิดละ”

“ได้ค่า ขอคุณนะคะพี่หมีง”

จากนั้นก็ไม่มีเสียงรบกวนเธออีกตลอดทั้งวัน โชคดีของเธอจริง ๆ ที่ได้ผู้ช่วยเข้าใจง่ายแบบนี้

หรือจริง ๆ เธออาจประเมินไวเกินไป

“น้องแพรวา ข้อมูลตรงนี้ผิดนะ ตรงนี้ต้องใช้ข้อมูลเก่า ส่วนบรรทัดนี้ไม่ต้องใส่”

“จริงด้วย เดี่ยวหนูรีบแก้ไขนะคะ”

“น้องแพรวา เอกสารนี้ขาดยอดสั่งซื้อ รบกวนทำให้พี่ด่วนหน่อยค่ะ”

“ได้ค่ะ”

“น้องแพรวา ตรวจสอบชื่อลูกค้ากับยอดสั่งซื้ออีกรอบก่อน พิมพ์เอกสารด้วยนะ ส่วนอันที่ส่งมาแล้ว เดี่ยวพี่แก้ไข”

“ได้ค่ะ ขอโทษที่รบกวนพี่หมีงด้วยนะคะ”

ทั้งข้อมูลผิด เอกสารไม่ครบ พิมพ์ตกหล่น ผิดจุดเล็ก ผิดน้อยในเรื่องที่ควรรู้อยู่แล้ว จนเธอต้องตรวจงานของอีกคน

ให้ละเอียดกว่าเดิม

ภายในสี่เดือนคนเราจะเปลี่ยนไปขนาดนี้เลยหรือ
ความเปลี่ยนแปลงของผู้ช่วยทำเอาเธอคิดไม่ตกจน
เธอยอมทิ้งตารางชีวิตวันเสาร์มานั่งปรับทุกข์กับเจ้าของร้าน
โจ๊กที่พ่วงด้วยตำแหน่งที่ปรึกษาจำเป็น

“ตารางหมิงละทะเลไปหมดแล้ว ต้องคอยแกลงงานให้อีก
ฝ่ายจนส่งได้แค่สี่สิบปิล ไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าอะไรทำให้น้องเขา
เป็นแบบนี้” เธอตักไอศกรีมกะทิคำสุดท้ายเข้าปากด้วยสีหน้า
ไม่สບอารมณ์

“หรือน้องเขามีปัญหาที่บ้าน” พี่ลัดดาตั้งข้อสงสัยขณะ
เก็บข้าวของเตรียมปิดร้าน

“จะปัญหาไหน ถ้ากระทบงานแบบนี้ก็ไม่โอเคนะคะ
ตารางที่หมิงวางไว้รวมไปหมดเลย เวลาส่งเอกสารมาก็วาง
กลับหัวกลับหาง ขนาดเรื่องง่าย ๆ ยังไม่เป็นระเบียบเลย” เธอ
บ่นพลางหยิบกระดาษทิชชูมาเช็ดทำความสะอาดโต๊ะ “หมิง
บอกจนเหนื่อย สุดท้ายต้องแกลง เสียเวลามาก”

“ได้ลองคุยกับเขาบ้างหรือยังจ๊ะ”

“ยังหрокะ แค่แกลงแทนบางส่วนก็เสียเวลาแล้ว
ไม่ได้คุยเรื่องอื่นสักเท่าไร คิดจะลาออกหรือเปล่าก็ยังไม่รู้ คน
เดี๋ยวนี้ต้องดูกันยาวจริง ๆ”

“นั่นพี่ว่าอย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจ ลองถามให้แน่ใจ
ก่อนอาจเป็นทางเลือกที่ดีนะ” พี่ลัดดาพูดด้วยน้ำเสียงใจเย็น

“ถ้ามันง่ายอย่างที่คิดก็ดีสิคะ หมิงก็ไม่ใช่พวกเข้าหา
คนหรือคุยเก่งด้วย จะให้ไปพูดก็ยาก แฮ่ เริ่มหงุดหงิดจนได้

ขอโทษนะคะ” พุดจบเธอก็ถอนใจเฮือกใหญ่

“อย่าซ่า ไม่เป็นไรจ้ะ เรื่องพวกนี้เกิดขึ้นได้อยู่แล้ว”

“จริง ๆ ก่อนมานี่หมิงก็เล่าให้มิกกับมายด์ฟังด้วย สองคนนั้นก็แนะนำมาเหมือนพี่เป๊ะเลย หมิงคงต้องลองวิธีนี้จริง ๆ”
เธอดถอนใจ

“เพราะบางครั้งสิ่งที่เห็นอาจไม่ใช่อย่างที่คิดก็ได้ ขึ้นชื่อว่าปัญหาก็มีตั้งมากมาย ทั้งครอบครัว ความรัก เงิน สุขภาพ งาน หรืออาจไม่มีปัญหาอะไรเลยก็ได้ แต่ถ้าเราได้รับผลกระทบจากคนคนนั้น การหาโอกาสคุยกันอาจดีกว่าเข้าใจผิดจนเสียความรู้สึกทั้งสองฝ่าย เรื่องนี้พี่แค่พูดตามประสบการณ์เคยพลาดนะ บางครั้งเราก็ต้องพึ่งพาประสบการณ์คนอื่นบ้าง ไม่ใช่เรื่องแปลกหรอกจ้ะ” พี่ลัดดายิ้ม

“หมิงเข้าใจค่ะ แต่ก็แปลกใจด้วยที่ไม่ได้ยินประโยค ‘อาบน้ำร้อนมาก่อน’ จากพี่ลัดดา” เธอมงวดคิ้ว “คิดเองเออเองมีโอกาสเข้าใจผิดจริงด้วย”

“พี่คิดว่าประโยคนี้ใช้ไม่ได้กับทุกเรื่องนะสิ ยังไงเสียสำคัญที่สุดก็ตัวเราเอง ถ้าเชื่อคนอื่นไปหมดเราก็จะไม่ได้คิดถึงมุมอื่น” เธอพยักหน้าเห็นด้วย

“พี่ลัดดาเป็นทุกอย่างแล้ว”

แต่ผู้ใหญ่ตรงหน้ากลับปฏิเสธ

“ยังชื่อของออนไลน์กับกดปุ่มตรรกอนเลอร์ให้เด็ก ๆ ไม่เป็นแบบนี้ พี่ยังเป็นทุกอย่างไม่ได้หรอกจ้ะ”

“โอ้ แคร์รับของที่มายด์สั่งแทนก็เกรงใจจะแย่แล้วค่ะ เด็กคนนี้สั่งของแทบทุกวัน แกะกล่องที่ยิ้มแก้มปริไปนาน”

“ชื่ออะไรตามใจตัวเองบ้างก็สนุกแบบนี้แหละ ขนาด
ที่ยังชอบชื่อขวดโหลเลย ถึงสุดท้ายจะเกะกะจนต้องซื้อชั้นวาง
เพิ่มก็เถอะ” พี่ลัดดาหัวเราะ

“แทบจะเป็นร้านคุณยายขายทุกอย่างเหมือนใน
การ์ตูนจริง ๆ แล้ว หมิงพูดจริงนะคะ”

หิวก็ฝากท้องกับเมนูโจ๊ก คอแห้งก็มีน้ำหวาน น้ำ
สมุนไพร อยากกินของหวานก็มีสารพัดขนมที่ทำจากผลไม้ที่
คนบ้านนู้นบ้านนี้แบ่งให้ ไม่มีอุปกรณ์หรือของใช้อะไรก็ตาม
ได้ เพราะส่วนใหญ่พี่ลัดดาเมียของจำเป็นเกือบทุกอย่าง นอกจาก
นั้น ยังเป็นที่ปรึกษาคอยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และรับบท
เป็นศูนย์รับพัสดุสำหรับคนที่ไม่สะดวกรับของด้วยตัวเอง

ถึงไม่ใช่ร้านคุณยายขายทุกอย่าง แต่จากที่เห็นและ
รับรู้ ทั้งสถานที่ อาหาร และเจ้าของร้านก็แทบจะเป็นทุกอย่าง
ให้คนในซอยบ้านสุขแล้ว

“ถ้าเป็นเรื่องดีพี่ก็ขอรับไว้ละ” พี่ลัดดาหัวเราะอีกครั้ง
“การถามเพราะสงสัยไม่ได้หมายถึงเราด้อยกว่าคนนั้นหรอก
จ๊ะ โดยเฉพาะถามเพื่อเรียนรู้คนอื่นให้มากขึ้น”

“เป็นที่ปรึกษาที่ดีของหมิงเสมอเลย ชอบคุณนะคะ”
แม้จะหงุดหงิดตัวเองที่ไม่ได้ใช้ชีวิตวันหยุดอย่าง
วางแผนไว้ แต่ก็อดยอมรับไม่ได้ว่าการแลกเปลี่ยนความคิด
กับคนอื่นทำให้เธอได้มุมมองหลากหลายขึ้น

นึกแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้ ทั้งที่คิดมาตลอดว่าชีวิต
ทำงานทำให้ตัวเองเข้าใจโลกกับชีวิตเยอะขึ้น แต่สุดท้ายกลับ
รู้ว่าเธอก็แค่หญิงอายุยี่สิบหกปีที่ยังต้องเรียนรู้และฟังทุกคนอื่น

ในบางครั้งเพราะปัญหาอยู่ที่

แต่ไหน ๆ ก็ใช้เวลาไปเรื่อยตั้งเกือบครึ่งวันแล้ว วัน
นี้จะยอมใช้ชีวิตนอกกรอบสักหนึ่งองศา หาวิธีพูดคุยกับผู้ช่วย
ใหม่ในอีกสองวันข้างหน้าก็แล้วกัน

บัตรสะสมแต้ม

กาลเวลาช่วยสะสมประสบการณ์ชีวิต
เช่นเดียวกับความรู้สึกที่สะสมในใจ

เขาคิดเสมอว่าชีวิตก็คือ บทเรียนที่ต้องศึกษาให้
เข้าใจจนถึงบทต่อไป เหมือนกับเขาที่มีเรื่องแต่งงานเป็นแบบ
ทดสอบในวัยยี่สิบเก้าปี

ติกแถวสี่ชั้นโทนลีขาว แบ่งพื้นที่บริเวณชั้นหนึ่งสำหรับ
จอดรถยนต์ในบ้าน ตัดสีกับประตูและหน้าต่างสีน้ำตาลอีก
รวมถึงประตูรั้วเหล็กที่เปลี่ยนเป็นแบบพับได้อย่างที่ทั้งสอง
ต้องการกลายเป็นบ้านหลังใหม่สำหรับใช้ชีวิตคู่ด้วยกันหลังจาก
นี้ สำหรับคนที่ไฝฝืนมาตลอดว่าอยากใช้ชีวิตหลบหลีกความ

วุ่นวายอย่างเขาจึงอดไม่ได้ที่จะยอมรับว่า ซอยส่วนบุคคลแห่ง
นี้ค่อนข้างตอบโจทย์ ซอยที่แม้จะห่างถนนหลักไม่มากนักแต่
ก็ยังเงียบสงบ เพื่อนบ้านชอบแบ่งปันที่ไม่ก้าวก่ายชีวิตหรือมี
ปัญหาให้กระทบกระทั่งกัน ทั้งยังมีร้านอาหารรสชาติดีในราคา
มิตรภาพ เรียกได้ว่าสารพัดสิ่งล้วนดึงดูดใจให้คู่รักข่าวใหม่ปลา
มันต์ตัดสินใจเลือกที่อยู่ได้ง่ายขึ้น

“โจ๊กเนื้อเนียนแบบนั้นก็อร่อยดีนะ” ฟางพูดพลางนึก
รสชาติโจ๊กที่เพิ่งกิน “แล้วก็แปลกใจด้วยที่ร้านมีสองชื่อ”

“สองชื่อเหรอ” เขาพูดซ้ำทวนประโยค

“ก็ที่ป้ายพิงบอกว่าร้านชื่อโจ๊กบ้านเจตน แต่ฟาง
ได้ยินชื่อโจ๊กที่ลัดตามากกว่าอีก แบบนี้ลูกค้าไม่สับสนแย
เหรอ” เขาอธิบายให้คนที่เดินอยู่ข้าง ๆ ฟัง

“ทอยว่าลูกค้าที่กินมานานคงไม่เป็นแบบเราหรอก”
เขาหัวเราะ “บางที่โจ๊กบ้านเจตนอาจเป็นชื่อเก่าก็ได้”

“เออ ก็เป็นไปได้ เจ้าของร้านคนล่าสุดชื่อลัดดาด้วย
นี่นา” อีกฝ่ายพยักหน้าหงิกหงักอยู่คนเดียว ขณะที่เขาก็กำลัง
นึกถึงรสชาติอุ่น ๆ เมื่อครู่

ทั้งที่ขายเมนูทั่วไปเหมือนร้านอื่น ๆ เมนูก็ไม่ได้มี
มากมาย แต่ลูกค้ากลับแวะเวียนมาที่ร้านตลอด ไหนจะลูกค้า
ตรงโຕະห็นหน้าร้านที่ดูนั่งคุยมากกว่าอุดหนุน จนอดสงสัยไม่
ได้ว่าการขายแบบนี้จะได้กำไรมากกว่าขาดทุนสักเท่าไร

“ที่เจ้าของร้านบอกว่าตอนบ่ายจะมีน้ำแข็งไส ไว้เรา
กลับจากซื้อของแล้วลองแวะไปอีกรอบกันเถอะ” ฟางพูดด้วย

ความตื่นเต้น ขณะที่เขาได้แต่ยิ้มออกมาเพราะท่าทางของคน
ข้าง ๆ ที่ดูคล้ายกับเด็ก

แต่ให้ตาย การออกจากบ้านไม่ควรทำให้เขารู้สึกเสีย
พลังงานแทบหมดแรงขนาดนี้ ต้องขับรถฝ่าฟันไฟจราจรสีแดง
ที่นับถอยหลังร้อยยี่สิบวินาที เบียดเสียดกับผู้คนที่มารวมตัว
กันในสถานที่ที่ขายเกือบทุกอย่างเพื่อซื้อของใช้จำเป็นเข้าบ้าน
ทำเอารู้สึกอ่อนเพลียนอยากทิ้งตัวลงบนเตียงนุ่ม ๆ เสียตอน
นี้

“ได้เดินเยอะแบบนี้ก็สนุกเหมือนกันนะเนี่ย”

‘เรียวแรงผู้หญิงคนนี้ช่างเยอะจริง ๆ’ เขาคิดในใจ
พลางมองเจ้าของเสียงใส่ที่กำลังเดินแกว่งแขนตามจังหวะการ
เดิน

“นี่ว่าจะไม่มาเสียแล้ว มานั่งพักตรงนี่ก่อนสิ” ลุง
เติมทักพวกเขาอ่อนกว่ามือเรียก “ที่ห้างมีคนเยอะไหม”

“เยอะมากเลยครับ เดินสวนกันไปมาจนน้ำมีนหัว
หรือเพราะอากาศข้างนอกร้อนด้วยก็ไม่รู้” เขาหยิบกระดาษ
ทิชชูซับเหงื่อบนใบหน้า

“ไม่ชอบคนเยอะสิท่า” ลุงเติมหัวเราะ

“น้ำแข็งไสมาของพวกหนูสองคนใส่อะไรดีจ๊ะ มีลูกชิด
ขนุน เจาก็ย วุ้นมะพร้าวกับขนมปัง” เจ้าของร้านวางน้ำแข็งไส
สามถ้วยลงบนโต๊ะก่อนมองหน้าเขากับภรรยา

“หนูขอขนมปัง ลูกชิดแล้วก็วุ้นมะพร้าวคะ ราคาน้ำแดง

นมชั้นได้ปกติเลย” ฟางตอบขณะสะกิดต้นแขนเขาเบา ๆ “เธอจะกินด้วยกันไหม”

“อาลี” เขาตอบพร้อมกวาดสายตามองขามห้าใบที่ใส่เครื่องอยู่ แม้จะไม่ได้มีตัวเลือกเยอะมากมายแต่ก็ทำให้เขากลายเป็นคนมากเรื่องมากความอย่างไม่ตั้งใจ

“...ผมเลือกไม่ถูกเลยครับ” สุดท้ายเขาก็ยอมแพ้

“งั้นลองกินแบบแพนไหมจ๊ะ” พี่ลัดดาเสนอความคิด ส่วนเขาก็รีบพยักหน้าทันทีไม่ให้เสียเวลา ไม่นานนัก น้ำแข็งไสอีกสองถ้วยก็วางลงบนโต๊ะ

เขาตักน้ำแข็งไสคำแล้วคำเล่าเข้าปาก แม้จะไม่ค่อยชอบของหวานนัก แต่สัมผัสเย็นผสมหวานจากเกล็ดน้ำแข็งก็ช่วยให้ความเหนียวล้าก่อนหน้านั้นเบาบางลงจนเขตักเครื่องในถ้วยคำแล้วคำเล่าเข้าปากไม่หยุด ยกเว้นลูกชิดที่ยกให้ภรรยาไปเพราะรู้สึกไม่ถูกปาก ก่อนจะรู้สึกถึงสายตาของใครบางคนที่ยังมองอยู่

“ความรักหนุ่มสาวนี่น่ารักจริง ๆ ไม่เหมือนฉันที่โดนเมียรักด้วยลำแข้ง” ลุงแสงบ่นกระปอดกระแปด ขณะคนที่เหลือหลุดหัวเราะออกมา

“แกก็พูดจาตลกตลอด” ป้าพิกุลตอบก่อนหัวเราะออกมาอีกครั้ง

“จะว่าไปพวกหนูอายุเท่าไรแล้วล่ะ” ลุงเติมถาม

“ยี่สิบเก้าค่ะ” ฟางตอบ

“ลุงขอให้รักกันอยู่กันยืดยาวนานนะลูก มีอะไรก็ค่อยพูดค่อยจากัน อย่าให้เรื่องเล็กน้อยกลายเป็นประเด็นใหญ่โตจน

ทำลายทุกสิ่งทีรักละ” ลุงเติมอวยพร

“ครับผม ขอบคุณนะครับ” เขายกมือไหว้

“ขอบคุณนะคะคุณลุง พ่อแม่ของพวกเขาหนูก็พูด
ประมาณนี้เลยคะ เขาว่าอารมณ์อยู่เหนือเหตุผลได้เสมอถ้า
ไม่คิดให้ลึกก่อนพูด” ฟางพูด

“มันถึงมีประโยค ‘ปลาหมอตายเพราะปาก’ ยังไงละ”

ลุงแสงเสริม

“จะว่าไปพี่ก็เคยอ่านเรื่องพวกนี้จากอินเทอร์เน็ตนะ
เขาบอกก่อนพูดอะไรให้ลองนับในใจสักสามหรือสิบลวินาที แล้ว
เราจะรู้ว่าคำพูดนี้เป็นตามที่ต้องการสื่อออกไปหรือยัง แต่พี่ก็ยัง
ไม่เคยลองหรอกนะจ๊ะ” พี่ลัดดาพูดบ้าง

“โอ้ ใจเย็นอย่างลัดดาไม่ต้องใช้วิธีพวกนี้หรอก” ลุง
แสงออกความเห็น

“เมื่อก่อนฉันไม่ใช่แบบนี้จ๊ะ พออายุมากขึ้นนี้แหละ
ถึงได้กลายเป็นคนใจเย็น” พี่ลัดดายิ้ม “เอาเป็นว่าวันนี้ฉันเลี้ยง
น้ำแข็งไสเองจ๊ะ ตอนรับลูกค้ากับลูกบ้านคนใหม่ด้วย”

“ไม่ได้สิ ของซื้อของขาย เตี่ยวป่าจ่ายเอง” ป้าพิกุล
หยิบกระดาษตวงตวงขึ้นมา “รวมของเด็กสองคนนี่ด้วยนะ”

“ขอบคุณนะครับ แต่ผมกับแฟนขอจ่ายกันเองดีกว่า
ครับ” เขารีบพูดอย่างเกรงใจ

“เอาน่า ผู้ใหญ่ให้ก็ต้องรับไว้” ป้าพิกุลยื่นธนบัตรสี่
แดงให้เจ้าของร้าน “คิดรวมเลยนะลัดดา”

เพราะไม่อาจต้านทานป้าพิกุลได้ สุดท้ายทั้งสองก็ได้
แต่ยกมือขอบคุณผู้ใหญ่ใจดีไปสามสี่ครั้ง

หลังกลับจากร้านฟิลัดดา เขากับฟางก็วนอยู่กับการจัดของให้เป็นระเบียบอีกครั้ง และกว่าจะรู้จักทีก็เย็นเสียแล้วมือเย็นวันนี้เลยมีเพียงบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปบ้าง ๆ เพราะต่างฝ่ายต่างเหนื่อยเต็มที

“คุณี่ลี” ฟางยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้เขา

“นานแล้วนะ เธอไปได้มาจากไหน” เขาหยิบภาพถ่ายขนาดเท่านามบัตรมามองใกล้ ๆ รูปของชายหญิงในชุดครุยที่ยืนยิ้มกว้างอยู่ข้างกัน มันคือภาพถ่ายใบแรกของเขากับฟาง

“อะไรกัน เธอเป็นคนให้ฟางเองตอนเรานัดกินข้าวกันไง จำไม่ได้หรือ”

“เอ้าจริงหรือ” เขาหัวเราะแก่ใจ

“ยังซีลิมเหมือนแต่ก่อนเลยนะ” ฟางพูดทิ้งช่วงก่อนมองตาเขา “ไม่น่าเชื่อเลยนะว่าเราจะมาจนถึงตอนนี้”

เขาหมุนรูปถ่ายในมือไปมาก่อนนึกย้อนไปช่วงเรียนปีสุดท้ายในรั้วมหาวิทยาลัย ไม่รู้ด้วยเหตุผลอะไรแต่เขาจำได้ดีว่าตัวเองในตอนนั้นแทบไม่ยุ่งกับใคร แถมยังชอบทำอะไรด้วยตัวเองแม้ผลลัพธ์ที่ได้จะไม่ดีเท่าที่ควรก็ตาม

ชีวิตส่วนใหญ่ก็วนเวียนอยู่แค่บ้าน ตึกเรียนและหอสมุด อ่านหนังสือที่มีชื่อเรื่องหรือหน้าปกน่าสนใจสักเล่มสองเล่ม จนสุดท้ายกลายเป็นชอบอ่านหนังสือจนถึงตอนนี้

ไม่มีอะไรน่าสนใจสักอย่าง แต่นั่นก็แค่เหตุการณ์ก่อนที่เขาจะได้รู้จักกับใครบางคน

“ขอโทษนะ เราว่าจะยืมเล่มนี้นะ มันสนุกไหม” หญิง

สาวในชุดไปรเวทถามขึ้น

“ก็ใช้ได้ ไม่ยึดเยื้อดี” เขาพูดหัวน ๆ เพื่อจบบทสนทนา และหวังให้คนตรงหน้ารีบเดินจากไปเสียที แต่ทุกอย่างกลับไม่เป็นไปตามที่คิด

“ทำไมถึงอ่านเรื่องนี้ล่ะ”

“ทำไม ผู้ชายไม่ควรอ่านเหรอ” เขาถามกลับพลาง มองอีกฝ่ายที่รีบยกมือโบกไปมา

“ไม่ ๆ เราไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น เราแค่อยากรู้เฉย ๆ เพราะชอบอ่านวรรณกรรมเหรอ”

“อ้อ...ก็แค่หน้าปกสวยดี” เขาก็มองภาพปกที่มีแค่บ้านไม้หลังเล็ก ต้นไม้สองต้น และนกที่โฉบบินอยู่มุมบน

“จริง ๆ เซตนี้มีอีกหลายเล่มนะ”

“เหรอ”

“คือ ขอนั่งแป็บหนึ่งได้ไหม เราเริ่มเมื่อยแล้วล่ะ” คนยืนอยู่ทำปากอยู่ก่อนทำหน้าที่ตั้ง “หิวเราะเราเหรอ”

“ขอโทษที นั่งสิ” เขารีบหุบยิ้มขณะที่มือก็ผายไปทางเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“ขอบคุณนะ ลืมแนะนำตัวเลย เราชื่อฟางนะ”

“เราทอย”

“ยินดีที่ได้รู้จักนะ”

“เช่นกัน”

และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เขาสนิทกับฟาง

ฟางเป็นคนร่าเริง หัวเราะง่าย ชอบหาคำพูดดี ๆ มา

ให้กำลังใจคนรอบข้างเสมอ ขณะที่เขานั้นตรงข้ามกับฟางเกือบทุกอย่าง ทั้งมีดমন เข้าหาใครไม่เป็น พุดจาตึกก็ไม่ค่อยเป็น เว้นแต่เรื่องชอบอ่านหนังสือที่เขา กับฟางเหมือนกัน

“เราไม่เก่งอะไรสักอย่าง แต่ก็ชินแล้ว แม่มาตลอดจะให้ดีขึ้นคงเป็นไปได้” เขาหัวเราะ

“ทำไมคิดแบบนี้ล่ะ ทุกคนต่างก็มีทั้งเรื่องที่ดีกับไม่ดีกันทั้งนั้น” คนตรงหน้าได้กลับ

“เธอหยุดหิดเธอ”

“ก็คิดแบบนี้มันทำให้บั่นทอนจิตใจ” ฟางเถียง

“แล้วจะให้เราทำยังไง” เขาถาม

“เอาเป็นว่าเราจะช่วยเธอเอง สัญญาเลย”

ทั้งที่เพิ่งสนิทกันไม่นาน แต่สายตามุ่งมั่นของฟางในวันนั้นกลับทำให้เขาอยากเชื่อใจดูสักครั้ง เพราะสายตาคู่นั้นที่ทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองจะไม่ตัวคนเดียว

จากที่ไม่เคยผูกมิตรกับใคร ไม่ชอบทำงานร่วมกับใคร กลับกลายเป็นคนที่เริ่มเรียนรู้การเข้าสังคม รู้จักพูดคุยหรือฟังพาดาคัยคนอื่นบ้างยามจำเป็น ฟังดูอาจเกินจริงไปหน่อย แต่ที่เขาเขาเริ่มช่างพูด เริ่มเอาใจใส่คนรอบข้าง หัวเราะให้กับชีวิตแต่ละวันบ้าง ส่วนใหญ่ก็เป็นเพราะคนที่สัญญาว่าจะช่วยเหลือเขาแน่ละ ชีวิตของเขาถึงเปลี่ยนแปลงไปที่ละนิดจนกลายเป็นหัวหน้าที่เพื่อนร่วมงานหลายคนไว้วางใจถึงทุกวันนี้

“บางที ชีวิตคงเหมือนบัตรสะสมแต้มอย่างที่เขาเคย

บอกจริง ๆ” เขาพูด

บัตรสะสมแต้มที่ไม่ได้สะสมคะแนนเพื่อแลกของรางวัล แต่หมายถึงการสะสมความสุข สะสมความทุกข์ สะสมความเศร้า สะสมความโกรธ สะสมความผิดพลาด แม้กระทั่งสะสมความผิดหวัง แต่สิ่งที่คอยสะสมมาตลอดก็จะค่อย ๆ รวมตัวเป็นตัวเองในปัจจุบัน

บางทีสายตามุ่งมั่นในวันนั้นอาจไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เขาตัดสินใจปรับตัว แต่อาจเป็นเพราะคนพูดต่างหากที่ทำให้เขามีความกล้าขึ้นมาอีกครั้ง

ในตอนนี้ ฟางไม่ใช่แค่เพื่อนสนิทที่คอยให้กำลังใจ แต่ยังเป็นคนที่คอยเคียงข้างกันยามสุขยามทุกข์ เติมความรัก ความหวังโย คอยดูแลซึ่งกันและกัน รวมถึงเป็นคู่ชีวิตที่เขาจะรักตลอดไป

ปลายอุโมงค์

เมื่อไรที่มีเวลาถูกคิดและทบทวนทุกสิ่ง
เมื่อนั้นเราอาจค้นพบสิ่งที่โหยหามาตลอด

ชีวิตปีที่สามสิบเอ็ดของเธอไม่ได้ราบรื่นอย่างที่คิด แต่ละวันของเธอหมดไปกับการเบียดเสียดกับผู้คนบนรถสาธารณะ ทำงานตั้งแต่แปดโมงเช้าถึงห้าโมงเย็น มีวันหยุดประจำปีที่แทบไม่ได้ใช้ กลายเป็นคนอาสาถึงบังคับทำสารพัดเรื่องเพียงเพราะเธอทำงานเป็นระเบียบ ต้องทนฟังเสียงเพื่อนร่วมงานบางคนที่มีมองว่าทำงานเอาหน้าจนอารมณ์เปื้อน่าย ในตัวเริ่มตั้งคำถามว่าทำไมต้องแบกรับหลายเรื่องไว้คนเดียว ทั้งที่เธอหาทางเลือกให้ตัวเองได้ตั้งมากมาย พร้อมเรียนรู้ทุก

สิ่งทุกอย่างเสมอ ไม่เคยยอมแพกับความผิดพลาด ทั้งยังมีคนคอยช่วยเหลือ แบบนี้ก็ไม่จำเป็นเลยที่จะต้องอดทนทำในสิ่งที่มันทอนสุขภาพจิตของตัวเอง รู้ตัวอีกทีเธอก็ยื่นของขาวเสียแล้ว

ทั้งที่คิดว่าว่าการออกจากการครั้งแรกในวัยเลขสามคงลำบากกว่าที่คิดเพราะเรื่องอายุที่มาเกือบครึ่งทางแล้ว แต่พอก้าวออกมาจากบริษัทจริง ๆ เธอกลับไม่ได้ร้องไห้พุ่มพวยหรือรู้สึกผิดกับการตัดสินใจที่ท่าลงไป แต่กลับรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก ความรู้สึกเหมือนตอนนั่งรถไปที่ไหนสักที่แล้วเข้าไปในอุโมงค์ที่ชวนให้รู้สึกอึดอัดกับความมืดในช่วงแรก แต่เมื่อถึงปลายอุโมงค์ความสว่างและความสบายใจก็กลับมาอีกครั้ง

และตัวเธอในตอนนี้ก็พอใจกับสิ่งที่ทำที่สุด ยอมใช้เงินสักส่วนหนึ่งปรับปรุงตึกแถวสี่ชั้นที่อาศัยอยู่คนเดียวมานานให้ชั้นหนึ่งเป็นพื้นที่ห้องนั่งเล่นสำหรับใช้ร่วมกัน ชั้นสองสำหรับเธอที่เป็นเจ้าของที่พักชั้นสามสำหรับลูกค้าจำนวนสองห้อง และชั้นสี่ซึ่งเป็นดาดฟ้าให้ขึ้นไปใช้ได้ ตัวตึกที่ทาสีและตกแต่งด้วยโชนสีน้ำตาลอ่อนกับสีครีมทั้งหมด เพียงเท่านั้นเธอก็ทำความฝันวัยเด็กคือการเป็นเจ้าของโฮสเทลให้เป็นจริงแล้ว

‘อฉฉ ฉโฮสเทล’ สถานที่ซึ่งทำให้เธอมีความสุขเพราะไม่ต้องเป็นลูกจ้างของใครอีกต่อไป

“เป็นยังไงบ้างน้องอฉฉ เห็นน้องขนุนบอกกำลังรุ่น”
เจ้าของร้านที่เป็นพี่คนสนิทตั้งแต่เด็กถาม

“ใช่ค่ะ เมื่อเย็นจู่ ๆ ก็มีลูกคำโทรมมาจากห้องตั้งยี่สิบวันเนาะ” เธอหยิบซ่อนออกจากกล่องก่อนเอาไว้ในมือ

“ดี ๆ มีลูกคำมาเพิ่มก็ดีกว่าเจ็บเหงาเนอะ แล้วยังมีขาดเหลืออะไรอีกไหม บอกพี่ได้เสมอเลยนะจ๊ะ” พี่ลัดดาวางถ้วยลายครามลงบนโต๊ะ

“ขอบคุณนะคะ พี่ลัดดาคอยช่วยเหลือมาตลอดเลย แต่ตอนนี้ยังสบายมากค่ะ ถ้าจะมีปัญหาเล็กน้อยก็คงแค่เรื่องซักผ้าของอ้วนนี่” เธอถอนใจเบา ๆ “วันที่ไม่ซักผ้าก็แดดแรงเขียว แต่พอวันไหนที่จะซักผ้าขึ้นมากลับมืดครึ้ม”

“ปัญหาช่วงหน้าฝนนี่เอง” พี่ลัดดาหัวเราะ “พี่เองก็เคยหงุดหงิดเรื่องนี้นะ แต่พอถึงตอนนี้ก็เริ่มชินแล้วละ”

“ไม่น่าเชื่อว่าพี่ลัดดาจะหงุดหงิดดินฟ้าอากาศกับเขาเหมือนกันนะเนี่ย”

“มันก็ต้องมีบ้างจ๊ะ” พี่ลัดดายิ้ม ขณะที่เธอหันไปเห็นลูกคำใหม่พอดี

“นั่น ลูกคำมาเพิ่มอีกแล้ว อ้วนนี่ไม่ชวนคุยแล้วดีกว่าจะกินให้อร่อยนะคะ” เธอรีบพูดจบบทสนทนาเพื่อไม่รบกวนเจ้าของร้านไปมากกว่านี้ ส่วนเจ้าของร้านก็รีบพยักหน้าแล้วเดินกลับไปหน้าร้าน

เมนูเข้านี้เป็นเมนู ๘๓ เมนูสูตรพิเศษประจำตระกูลพี่ลัดดาที่มีขายเฉพาะวันอังคารเท่านั้น พิเศษเสียจนต้องแวะมากินอย่างน้อยสามครั้งต่อเดือน ทั้งใจก็เนื้อเนียนที่นุ่มละมุน ตัดรสกับน้ำซุปรสขมรสหวานรสกลมกล่อมไร้ผงชูรสที่ถูกใจคนชอบชดน้ำซุปร้อยอย่าง เธอ จนต้องสั่งเพิ่มทุกที รสชาติอร่อยที่เข้ากัน

จนต้องยกให้เป็นหนึ่งในเมนูโปรดรองจากอาหารฝีมือแม่
จะว่าไปเธอก็ไม่ได้กินข้าวฝีมือแม่มานานแล้ว
ได้กลับบ้านไปพักกายพักใจกับคนในครอบครัวสัก
หน่อยคงดีไม่น้อย

“ที่พักเข้าออกได้ตั้งแต่ตีห้าถึงเที่ยงคืน ใช้ได้ตั้งแต่ชั้น
หนึ่งกับดาดฟ้าเลยจ้า ประตูห้องมีล็อกสองชั้น มีห้องน้ำส่วน
ตัวในห้อง อาจแคบไปนิดแต่มีครบ ส่วนเครื่องซักผ้า พี่ไม่ได้
ตั้งระบบหยอดเหรียญแต่ใช้ได้ตามสบายเลยนะไม่มีระบบเก็บ
เงินย้อนหลังจ้า” เธออธิบายรายละเอียดคร่าว ๆ ให้ลูกบ้านคน
ใหม่ในชุดนักศึกษา

“ที่นี่ตกแต่งน่ารักดีจิงครับ” ลูกบ้านคนใหม่บ่นลง
ตรงโต๊ะกลมสี่ขาตรงข้ามกับเธอพลางกวาดสายตามองไปทั่ว
บริเวณ

“ก็พยายามทำให้เป็นแนวเรียบง่ายแหละจ้า เขาเรียก
ว่าอะไรนะ มินิมอลใช่ไหม”

“ใช่ครับ” เด็กหนุ่มตอบ “ผมเองก็เคยอยากแต่งห้อง
แบบนี้ แต่ของผมเยอะเกินไป ทำไม่ได้จริง ๆ ครับ”

“บางครั้งความชอบกับความเป็นจริงก็ไปด้วยกันไม่
ได้สินะ” เธอหัวเราะกับคำพูดของตัวเอง

“ความจริงมันเลี้ยวยากครับ” อีกฝ่ายหัวเราะตาม

หลังอธิบายกฎระเบียบเล็ก ๆ น้อย ๆ ของการอาศัย
ให้ลูกบ้านคนใหม่ ก็ได้เวลาที่เธอจะออกเดินทางพอดี แม่จะ

ต้องรีบเป็นพิเศษเพราะรถแท็กซี่มาเร็วกว่าปกติ แต่เธอก็ไม่
ลืมกำขั้บเรื่องความเรียบร้อยภายในที่พักแห่งนี้อีกครั้ง

“ไม่ต้องห่วงนะพี่อัฒน์ หนูจะดูแลที่นี่กับเจ้าปิ่นให้
เอง เคยเข้ามาให้ตั้งสองรอบแล้ว แค่นี้สบายมาก!” ขนุนที่อุ้ม
ลูกแมวสีส้มไว้แนบอกพูดกับเธอก่อนหันไปหาผู้ชายเพียงคน
เดียวที่ยืนอยู่ใกล้กัน “พี่เต้ไม่ต้องเกร็งนะคะ ตามสบายเลย
ต้องการอะไรเพิ่มก็บอกหนูได้ค่ะ”

“คล่องแคล่วแบบนี้แสดงว่าช่วยงานบ่อยใช่ไหม”

“ก็ขอพี่อัฒน์ทำไปเรื่อยค่ะ อยากมีประสบการณ์เยอะ
ๆ จะได้ว่างานทำอะไรด้วย จริง ๆ ตอนนี่ยังติดขัดอยู่นะคะ”
ขนุนยิ้มแห้ง

“เดี๋ยวก็คล่องขึ้นจะ อย่าไปคิดมาก แค่นี้พี่ก็รับกวน
น้องขนุนจะแย่แล้ว” เธอพูดปลอบใจเด็กสาว

“เมื่อก่อนพี่ก็เคยทำงานพิเศษมาก่อน ไว้จะเล่า
ประสบการณ์ให้ฟังนะ” เต้หันไปบอกกับขนุน

“แบบนี้ก็ต้องขอรับกวนพี่เต้ด้วยนะคะ” ขนุนก้มหัวให้
“ส่วนพี่อัฒน์รีบเดินทางดีกว่าค่ะ หนูกลัวรถติดแล้วพี่อัฒน์จะ
ถึงบ้านช้า”

“จริงด้วย พี่ก็พูดเกือบเพลิน” เธอรีบคว้ากระเป๋าเป้
หนึ่งใบกับร่มยาวหนึ่งคันก่อนโบกมือลา “เดี๋ยวพี่รีบกลับมานะ
จ๊ะ”

จากนั้นแท็กซี่คันสีฟ้าก็พาเธอมุ่งหน้าไปยังจุดหมาย
ปลายทางที่ทั้งเธอและคนปลายทางกำลังเฝ้ารออย่างใจจดใจ
จ่อ

เป็นเวลากว่าห้าเดือนแล้วที่เธอไม่ได้กลับไปเยี่ยม
พ่อกับแม่ ทั้งที่ภาระของหน้าที่เจ้าของที่พักก็ไม่ได้ยุ่งมากถึง
ขั้นปลีกตัวไปไหนไม่ได้ แต่เพราะความซีเกียจในตัวทำให้เธอ
ใช้เป็นข้ออ้างมาตลอด

“จุดตรงข้างหน้านี่คะ” เธอบอกกับคนขับรถก่อน
หยิบกระเป๋าตังค์เพื่อชำระค่าโดยสาร

เธอกระซิบกระปายเป็นนหลังอีกครั้งก่อนเลื่อนรั้วไม้สูง
ระดับเอาพอประมาณ บ้านไม้สองชั้นยังคงเหมือนเดิมแม้จะไม่
ได้เห็นมาระยะหนึ่ง ตามด้วยชายคนหนึ่งที่ค่อยค่อย ๆ เดินเข้า
มาหาเธอพร้อมรอยยิ้ม

“กลับมาแล้วคะพ่อ”

“เป็นยังไงบ้างลูก เหนื่อยไหม” พ่อถามพร้อมส่งมือ
มาข้างหน้า “ส่งกระเป๋ามาสิ เดี่ยวพ่อถือเข้าบ้านให้”

“ไม่เป็นไรคะ ลูกพ่อโตแล้วนะ” เธอยิ้ม

“โตแค่ไหนก็ยังเป็นตัวแสบในสายตาพ่อเสมอ” คน
เป็นพ่อตอบก่อนเปลี่ยนเป็นลูบหัวเธอแทน

“แม่ล่ะคะ”

“ทำอาหารนะสิ พ่อรู้ว่าลูกจะมากับชวนไปตลาดแต่เข้า
ไม่รู้พ่อต้องซื้อโต๊ะเงินเพื่อวางอาหารมื้อนี้หรือเปล่า”

“งั้นหนูคงต้องเข้าไปห้ามหน่อยแล้ว” เธอหัวเราะให้
คำพูดติดตลก “เข้าบ้านกันเดอะคะ”

บรรยากาศที่โอบล้อมไปด้วยต้นไม้ในสวนหน้าบ้าน
ทำให้อดไม่ได้ที่จะสูดลมหายใจลึก ๆ ก่อนเงยหน้ามองต้น

มะม่วงที่เริ่มมีสีเหลืองแซมเล็กน้อย

“แม่คะ มะม่วงเริ่มเปลี่ยนสีแล้ว”

“เออ แม่สิมหาอะไรมาห่อเลย กระจอกแถวนี้ยิ่งชอบมะม่วงอยู่” แม่เงยหน้าตาม “ต้นหลังบ้านเริ่มทยอยสุกแล้ว เดี่ยวตอนกลับบ้านเตือนแม่ด้วยนะ จะห่อให้เอากลับไปนุ่น

“โอ้ แม่เก็บไว้กินกับพ่อเถอะคะ”

“อึ้ย แม่กับพ่อกินบ่อยแล้ว อีกอย่างลูกสาวก็แทบไม่กลับบ้านเลย กินอยู่ดีหมาก็ไม่รู้” แม่ทำหน้าบึ้งตึงเล็กน้อย ตามประสานคนขี้บ่นใจ

“ดีสิคะ เวลาแม่โทรมาถามหนูก็ไม่เคยโกหกนะ” เธอ กอดแขนแม่ “จะว่าไปตอนนี้ห้อง ๓๐๒ มีลูกบ้านแล้วนะแม่”

“แบบนี้ยิ่งต้องเอามะม่วงกลับไปเลย ให้ลูกบ้านได้ลิ้มรสของอร่อยสักหน่อยว่ามะม่วงบ้านเราอร่อยแค่ไหน”

“หนูห้ามไม่อยู่แล้วไซ้ไหมเนีย”

และคำตอบก็คือการพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มกว้าง

“สองคนคุยกัน ไม่สนใจพ่อเลยนะ”

“น้อยใจอีกแล้วตาคนนี่” แม่ชะโงกหน้ามองพ่อ

กลายเป็นว่าเธอนั่งคั่นกลางพ่อกับแม่เสียอย่างนั้น

“พ่อกับแม่เป็นยังไงบ้างคะ”

“ก็ดีนะลูก พอเกษียณแล้วมีเวลาทำอะไรเยอะขึ้น”

แม่ตอบก่อน “ตอนเปื้อ ๆ ก็โทรคุยกับเพื่อนบ้าง นัดเจอกันบ้าง นัดเจอกันง่ายกว่าแต่ก่อนอีก”

“ส่วนพ่อก็รดน้ำต้นไม้ เล่นดนตรีไปเรื่อย นี่แหละความสุขของพ่อ” พ่อตอบ “อึ้งฉินล่ะลูก ยังชอบในสิ่งที่ทำอยู่

ไหม”

“ขอบคะ ถึงจะเหนื่อยไปบ้างเพราะต้องจัดการอะไรเอง แต่มันก็ทำลายตัวเองดี ได้เป็นนายตัวเองด้วย ดึกว่าตอนทำงานบริษัทเยอะเลย” เธอมองต้นไม้เล็ก ๆ ที่ปลิวไปตามสายลม เมฆสีเทาบนฟ้าทำให้รู้ได้ว่าเย็นนี้อาจมีฝนตั้งที่พยากรณ์อากาศคาดการณ์เอาไว้

“แล้วมีปัญหอะไรบ้างไหมลูก” แม่ถามต่อ

“ตอนนี้ยังไม่มีปัญหอะไรคะ ว่าแต่พอกับแม่จะแวะมาที่โฮสเทลบ้างไหมคะ ตั้งแต่หนูปรับปรุงเสร็จพอกับแม่ก็ยังไม่เคยเห็นเลยนี่นา” เธอถามกลับบ้าง

“ไว้มีโอกาสจะบอกนะลูก ช่วงนี้พอเพิ่งลงต้นไม้ไปต้องเผื่อระวังช่วงแรกสักหน่อยเผื่อต้นไม้มันไม่ยอมโตจะได้หาทางแก้ได้”

เธอพยักหน้า

“พอกับแม่มีความสุข แข็งแรงดีหนูก็สบายใจแล้ว”

“พอกับแม่จะอยู่กับลูกไปอีกนาน ๆ เท่าที่ไหวนั่นแหละลูก แต่ใช้ชีวิตให้เต็มที่ก็พอ อย่างที่พอกับแม่ทำอยู่ อย่างที่ลูกกำลังทำด้วย” พ่อมองหน้าเธอ “มีปัญหอะไรก็มาคุยมาปรึกษากันได้ ปัญหาทุกอย่างย่อมมีทางออกให้คนที่พร้อมรู้เสมอ”

“คะ” เธอหันไปมองคนที่นั่งอยู่ทั้งสองข้าง “หนูสัญญาว่าถ้ามีเรื่องอะไรจะมาคุยด้วยนะคะ จะโทรมาคุย จะกลับมาบ้านให้บ่อยกว่านี้ด้วย”

“แต่โทรมาบอกว่ายัยสบายดีก็ได้ลูก ไม่จำเป็นต้อง

คุณานานเป็นสลิบนาทิหรือเป็นชั่วโมงหรืออก แคะไค้ยีนเสียงไห้หาย
คิดถึงก็พอ”

“รับทราบคะ” เธอยิ้มกว้าง “ฝนจะตกแล้ว เราเข้าบ้าน
กันเถอะคะ”

“มานี้มา เดินจูงมือเหมือนตอนลูกยังเด็กหน่อยดี
กว่า” พ่อยื่นมือมาหาเธอ ก่อนที่เธอจะยื่นมือไปหาพ่อและจับ
มืออีกข้างของแม่ไว้เพื่อเดินเข้าบ้านด้วยกัน

แม้ปลายอุโมงค์สำหรับบางคนจะเป็นทางออกของ
ปัญหา เป็นเป้าหมายของเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ตั้งเอาไว้ หรืออาจ
ไม่ได้มีอะไรไปมากกว่าการค้นพบความสุขเล็ก ๆ น้อย ๆ กับ
เรื่องราวในชีวิตที่นิยามไว้หรือคาดหวังให้เป็น แต่สำหรับเธอ
ปลายอุโมงค์จะเปรียบเสมือนบันทึกการเดินทางชีวิตเล่มหนึ่ง
ตลอดไป

นักสะสมขวดโหล

จงปล่อยวางเมื่อรู้สึกหนัก
เรียนรู้ที่จะเต็มเต็ม
ซ่อมแซมเมื่อรู้สึกขาดหาย

เวลาผ่านไปเร็วเสมอ ไม่ต่างกับ 'โจ๊กบ้านเจตน' ที่เปิดมานานกว่าห้าสิบปี จนทายาทรุ่นที่สองอย่างเธอในวัยสี่สิบเจ็ดปีรับช่วงต่อร้านมากกว่าเก้าปีแล้ว

ทั้งที่เคยเป็นผันร้ายวัยเด็ก แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นงานที่รู้สึกสบายใจที่สุดเสียอย่างนั้น

ตั้งแต่เด็กจนโต เธอก็เคยชินกับการตื่นตั้งแต่ตีสี่ครึ่ง เพื่อช่วยงานในร้านก่อนไปโรงเรียน ต้องเห็นแม่พิถีพิถันกับการ

ต้มโจ๊กอยู่ และเห็นพ่อที่ชอบดักหมี่กรอบกับปาฟองโก้ให้กิน ปริมาณให้ลูกค้าประจำที่สนิทกัน ส่วนเธอก็มีหน้าที่ทำความสะอาดพื้นที่โต๊ะให้สะอาด รวมถึงเช็ดขามที่บางใบก็มีรอยป็นบ้างตามกาลเวลา

ยังเห็นยิ่งรู้สึกว่ามีอะไรให้อยากรับช่วงต่อร้านสักนิด

จนกระทั่งวันหนึ่งที่พ่อออกปากชวนเธอไปเลือกซื้อขามใบใหม่จากร้าน แม้จะฟังดูแปลกที่อีกฝ่ายมาชวนแบบนี้ แต่เพราะเธอรู้นิสัยดีว่าพ่อแค่พยายามให้เธอมีส่วนร่วมจากร้านทีละนิด เธอจึงได้แต่ตอบตกลง

ขึ้นชื่อว่าเป็นคนในบ้านที่เธอรักมากที่สุด ไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็ปฏิเสธไม่ลง

พ่อพาเธอตระเวนไปหลายที่เพื่อดูขามตามโกดังต่างๆ แต่ก็ยังไม่มีใบไหนที่ทั้งสองรู้สึกว่าจะเหมาะกับร้าน จนกระทั่งระหว่างที่กำลังจะก้าวขาออกจากโกดังที่ห้าของวันนี้ สายตาของเธอก็เหลือบไปเห็นบางอย่างเข้า เธอเดินปรีๆเข้าไปอย่างไม่ลังเลก่อนจะตัดสินใจหยิบถ้วยตรงหน้ามาดูอย่างพิถีพิถันเพราะหวั่นกลัวความที่แม่จะขนาดพอดีมือ แต่ก้นของถ้วยก็

ลึกพอจะใส่โจ๊กในปริมาณที่เหมาะสม เธอลูบมือไปตามขอบถ้วยขณะที่สายตาที่จดจ้องไปยังปลาตัวเล็กสีครามที่อยู่ก้นถ้วยโดยไม่ละสายตาราวต้องมนตร์

“ขอบใบนี้เหรอ”

“ก็ดูสวยเหมาะกับร้านดีค่ะ”

“งั้นก็เอาไปนี่”

“นี่มันของร้านนะ พ่อต้องช่วยหนูตัดสินใจด้วยสิ”

“ลูกโตพอจะตัดสินใจอะไรเองแล้ว อีกอย่างถ้ายพวกลูกนี่ก็คงอยู่ถึงรุ่นลูกนั่นแหละ”

เธอขมวดคิ้ว

“ถึงไม่คิดทำร้านต่อ ของพวกนี้ก็ไม่ต้องห่วง อยู่นี่”

พ่ออธิบาย

“ฝากความหวังว่าหนูจะรับช่วงต่อแล้วละสิ”

“พ่อกับแม่ก็ยังไม่วางมือเร็ว ๆ นี้หรอก แต่ลูกจะลองคิดไว้บ้างก็ดี”

เธอถอนใจ

“อายุแค่นี้จะรีบถอนใจทำไม” พ่อทำเสียงเข้ม

“หนูอายุสามสิบสามแล้วนะคะ”

ใช่ เธออายุขนาดนี้แล้ว แต่เธอยังรู้สึกเหมือนมีเชือกที่มองไม่เห็นผูกตัวเองไว้กับกิจการครอบครัวตลอดเวลา ยิ่งเป็นแบบนี้เธอยังรู้สึกว่าตัดสินใจผิดที่เลือกช่วยงานในร้านมากกว่าการออกไปหางานอื่นที่อยากทำ

“ถ้าไม่คิดจะเก็บร้านที่เลี้ยงดูครอบครัวไว้ก็ไว้ขาย ตอนพ่อกับแม่ตายแล้วกัน ยังไงสูตรอาหารก็คงตายพร้อมคนทำอยู่แล้ว” พ่อถอดอกมองเธอ

“แล้วพ่อจะพูดเรื่องความตายทำไม” เธอพูดอย่างหงุดหงิด

“คนเราจะตายวันตายพรุ่งไม่รู้ อะไรที่สั่งเสียไว้ได้ก็ต้องพูดไว้ก่อน” พ่อมองด้วยใบหน้าเรียบเฉย “ไปจัดการเรื่อง

“ช่วยทำให้เรียบร้อย พ่อจะรอดตรงนี้”

“ค่ะ”

สุดท้าย ตลอดทางกลับบ้านก็มีเพียงเสียงเครื่องยนต์ และเสียงหายใจของคนโดยสารสองคน และด้วยลายคราม ที่กลายเป็นด้วยเอกลักษณ์ประจำร้านโจ๊กบ้านเจตนัจจุบัน ปัจจุบัน

“ถ้าไม่ยอมรับช่วงต่อขนาดนั้น แล้วทำไมพี่ลัดดาถึงกลายเป็นรุ่นที่สองล่ะคะ” พิงค์ถามอย่างมีนัย

“ความคิดพี่เปลี่ยนไปจะ ลู่ ๆ พี่ก็อยากยื่นดูแม่ต้มโจ๊ก บ้าง อยากฟังหรือพูดคุยสารทุกข์สุขดิบกับลูกค้าบ้าง เป็นแบบนี้ไปสักพักจนถึงจุดที่รู้สึกว่าคุณชายก็ไม่ได้มีแต่เรื่องเหนียว ภายเหนียวใจนี่นา ตอนนั้นแหละที่พี่รู้ตัวว่าการรับช่วงต่ออาจเหมาะกว่าพี่มากกว่าการเป็นพนักงานบริษัท”

“เพราะความเคยชินหรือเปล่าคะ เหมือนที่บางครั้งเรารู้สึกโหวง ๆ เพราะไม่ได้ทำบางอย่างที่ปกติทำเป็นประจำ”

“ก็อาจมีส่วนจะ แต่ตอนนี้พี่ก็มีความสุขกับชีวิตที่เลือกแล้วละ ได้มีเวลาอยู่กับตัวเอง ไม่ต้องดิ้นรนกับทุกสิ่ง พี่หวังว่าน้องพิงค์จะเจอสิ่งนั้นในสักวันนะจ๊ะ”

“หนูก็หวังแบบนั้นค่ะ...ถ้าเกิดอาเจตนายังอยู่หนูคงได้ฟังเรื่องพี่ลัดดาตอนเด็ก ๆ แน่เลย” พิงค์หัวเราะ

“นั่นสินะ” เธอยิ้ม

พอจากแม่กับเธอไปหลังจากวันที่ซื้อด้วยลายคราม ได้สองปี เธอจึงได้แต่เสียใจที่พ่อไม่ทันรับรู้ว่าคุณสาวเพียงคน

เดียวของตัวเองตัดสินใจสืบทอดกิจการของครอบครัวด้วยความเต็มใจ ขณะที่แม่ของเธอก็ตัดสินใจอย่างแน่วแน่เช่นกันว่าถึงเวลาวางมือเพื่อใช้เวลาที่เหลือไปกับการพักผ่อนเสียที เพราะแบบนั้นหน้าที่ค้าขายทั้งหมดจึงกลายเป็นหน้าที่ของเธอที่ยังเป็นมือใหม่อย่างเต็มตัว

สามเดือนแรกเธอต้องเผชิญกับความคิดถึงพ่อและปัญหามากมาย ทั้งกันหม้อใจึกที่ใหม่เพราะตอนต้มคนไม่ทั่วถึง รสชาติที่ต่างไปจากเดิม การรับมือกับลูกค้าที่สั่งด้วยประโยค 'เอาเมนูเดิม' รวมถึงการเปลี่ยนหลอดไฟสองหลอดในร้านที่เธอทำได้ง่าย ๆ แต่เพราะสภาพความทรงจำที่มีพ่อคอยเปลี่ยนหลอดไฟให้ทับซ้อนกับความเป็นจริงตรงหน้าที่ไม่บอกว่ นับจากนี้จะไม่มีพ่อกันแล้ว ไม่มีเสียงหัวเราะ ไม่มีเสียงร้องเพลงที่ลูกค้าชื่นชม ทำเอาเธอซึ่งต้องรับมือกับทุกอย่างในร้านไม่สามารถรับมือหรือกลั่นความรู้สึกบางอย่างออกมาเป็นคำพูดได้

ทั้งที่จะต่อสายหาแม่ หรือพูดคุยกับลูกค้าให้ความคิดปลอดโปร่งขึ้นก็ได้ แต่เธอกลับเลือกเก็บทุกอย่างเอาไว้ข้างใน จนท้ายที่สุดก็ระเบิดออกมาเป็นหยดน้ำตาในแต่ละคืน

เธอยังคงมีความสุขกับการทำงานในร้านใจึกบ้านเจตนที่คุ้นเคยมาตั้งแต่เด็ก แต่ในขณะที่เดียวกันความรู้สึกโดดเดี่ยวกับการใช้ชีวิตตัวคนเดียวก็เริ่มกัดกินใจทีละน้อย

จนกระทั่งเธอตัดสินใจซื้อขวดโหลใบหนึ่งกลับมาจากร้านงานขามมือสองด้วยเหตุผลว่าของมีตำหนิไม่ควรรถกัซ

เธอก็มองโหลแก้วทรงมะเฟืองขนาดยี่สิบเซนติเมตรในอ้อมกอด ทั้งที่ภายนอกดูไม่มีอะไร แต่กลับกลายเป็นของมีตำหนิราคาสามสิบบาทเพราะฝาสุญญากาศรั่ว เหมือนตัวเธอที่เริ่มมีความคิดว่าตัวเองไม่เก่งพอที่จะรับมือกับปัญหา เหมือนความรู้สึกโดดเดี่ยวที่กำลังเกาะกินจิตใจของเธอ

เพราะแบบนั้น ทุกครั้งที่เธอรู้สึกไม่ติดกับตัวเอง เธอก็ได้แต่ซื้อขวดโหลจากร้านมือสอง ขณะที่ขวดโหลก็เพิ่มขึ้นทีละใบ ทีละใบ จนในที่สุดเธอก็ต้องซื้อชั้นวางของเพื่อเก็บขวดโหลที่ใครต่อใครต่างก็เข้าใจว่าเธอสะสมเป็นงานอดิเรกให้เป็นระเบียบ

“ขวดโหลเยอะขนาดนี้ แต่เจ้าของร้านกลับปล่อยให้วางเปล่าไม่ใส่ของอะไรสักอย่าง น่าเสียดายนะ” ลูกค้าคนหนึ่งพูด

“เบาเสียงหน่อยสิ เดี่ยวเจ้าของร้านก็ได้ยินหรอก”

ลูกค้าอีกคนที่นั่งตรงข้ามกันกระซิบกระซาบตอบเพื่อนที่นั่งตรงข้ามกันอย่างระมัดระวัง แต่เพราะตอนนั้นเป็นช่วงที่ร้านค่อนข้างไร้เสียงรบกวน ประโยคทั้งหมดจึงลอยเข้าหูของเธอที่กำลังนั่งฟังเพลงอย่างไม่ตั้งใจ

มองไม่เห็น ไม่ได้แปลว่าไม่มีอะไรสักหน่อย เธอคิดในใจพลางพยายามกลับมาจดจ่อกับวิทยุพกพาตัวโปรดอีกครั้ง แต่เพลงสากลเก่าจากวงสองพี่น้องกลับไม่อยู่ในโสตประสาทของเธออีกต่อไป

บ่ายวันนั้น เสียงกร๊อบแกร็บจากเปลือกพลาสติกที่ห่อหุ้มรสชาติหอมหวานดังก้องไปทั่วบริเวณ แม้จะไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงหาของสารพัดอย่างมาใส่ขวดโหลตามคำพูดของลูกค้าคนนั้น แต่เธอก็ยังหยิบลูกอมรสชาติต่าง ๆ ใส่ลงในโหลแก้วทรงมะเฟือง ทั้งรสมินต์ รสสตอร์วเบอร์รี่ รสส้ม และรสอู่น ส่วนขวดโหลใบอื่น ๆ ก็อัดแน่นด้วยหลอดด้ายหลากสี ลูกปัดเม็ดกลมที่ซื้อเมื่อนานมาแล้ว กับของกระจุกกระจิกอื่น ๆ ขวดโหลใบแล้วใบเล่าถูกจัดเรียงบนชั้นวางของด้วยความระมัดระวังอีกครั้งก่อนถอยหลังออกมาเพื่อมองให้มากขึ้น ขวดโหลที่เคยว่างเปล่า ปัจจุบันกลับเต็มไปด้วยสีสันชวนมีชีวิตชีวาจนต้องยิ้มออกมา พร้อมความแปลกใจที่เธอรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังได้รับการเยียวยาทุกครั้งที่ได้ของลงไป

ลูกอมหลากหลายสีในโหลทรงมะเฟืองกลายเป็นที่นิยมในหมู่สมาชิกโต๊ะหิน เช่นเดียวกับชั้นวางขวดโหลที่นิยมในหมู่ลูกค้าที่ชอบถ่ายรูปลูกอม ตั้งแต่นั้นมา เธอก็เริ่มเพิ่มชนิดนี้หน่อยภายในร้าน ทำของหวานสำหรับลูกค้าที่มานั่งแก้เบื่อยามบ่ายบ้าง ต้มน้ำสมุนไพรให้ลูกค้าบ้าง รับพัสดุแทนบ้าง ไปจนถึงบริการให้ยืมของใช้ตั้งแต่อุปกรณ์สำหรับซ่อมแซม อุปกรณ์งานฝีมือ เครื่องเขียนและกระดาษ ไปจนถึงของตกแต่งเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างสติ๊กเกอร์

บัดนี้ ร้านที่เคยขายแต่โຈឹกกลับกลายเป็นร้านที่ใครต่อใครต่างต้องแวะมาสักครั้งอย่างไม่น่าเชื่อ เช่นเดียวกับทายาทรุ่นที่สองในวัยสี่สิบเจ็ดปีที่ไม่รู้สึกลิดเดี่ยวยีกต่อไป

เปลือกลูกอม

ขอเพียงกล้ำลงมือทำ
ไม่ว่าเรื่องอะไรก็จะผ่านไปด้วยดี

ตีลีลิบห่านาที กาแพดำหนึ่งแก้ว และชาวยัยห้ำลิบหก
ปีที่กำลังนั่งบนเก้าอี้โยกตัวโปรดหน้าโทรทัศน์ ร่างกายของเขา
ยังคงเคยชินเหมือนแต่ก่อน

แม้ทุกอย่างไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

เขาเป็นอดีตมนุษยเงินเดือนธรรมดาที่ไม่ใช่ตำแหน่ง
หัวหน้าหรือคนที่สร้างผลงานน่าชื่นชม ชอบเสียดังโศกทุกครั้ง
ที่ฝันดีหรือรู้สึกที่กำลังมีโชค ชอบเข้าสังคม กินเลี้ยงสังสรรค์

๕๐ | ใจที่ถุ่นใจในถ้วยลายคราม

ตามโอกาส หรือหาเวลานั่งคุยสารพัดเรื่องเล็กเรื่องน้อยในชีวิตเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เพราะแบบนั้น ชีวิตการทำงานส่วนใหญ่ของเขาจึงเต็มไปด้วยรอยยิ้มมากกว่าทำหน้าที่นี้ด้วยความอดทนเพราะความโกรธ ความเครียด หรือความทุกข์

ทั้งที่เคยคิดว่าวันสุดท้ายของการทำงานคงรู้สึกโหวงเหวง แต่เอาเข้าจริงเขากลับมีแต่รอยยิ้มและความตื่นเต้นในใจ เขาตื่นเต้นที่ก้าวใหม่ของชีวิตกำลังจะเริ่มขึ้นและเขาก็ตื่นเต้นที่จะได้มีเวลาทำสิ่งที่ชอบมากขึ้น เพราะใช้ทุกช่วงเวลาอย่างคุ้มค่า เขาจึงไม่รู้สึกเสียดายเวลาที่เดินเร็วกว่าที่คิด

เขายังตื่นนอนเวลาเดิม ตื่นกาแฟแบบเดิมบนเก้าอี้โยกตัวเดิม เพียงแต่ตอนนี้เขามีเวลาสำหรับเดินออกกำลังกายจากหน้าซอยไปท้ายซอย รดน้ำต้นไม้หน้าบ้าน กินมื้อเช้าที่ร้านโจ๊กเจ้าประจำในซอยเกือบทุกวัน เป็นเพื่อนคุยกับลัดดา เป็นหนึ่งในสมาคมโต๊ะหินที่ชอบพูดคุยกุศลคลายเหงายามบ่ายถึงเย็น รวมถึงพากันท่องเที่ยวบ้างเวลาเจ้าของร้านโจ๊กปิดร้าน และอีกหลายเรื่องที่ทำให้เขาอยากตื่นนอนเพื่อให้ชีวิตวันนี้และวันต่อ ๆ ไป

“แกยิ้มแบบนี้มีเรื่องดีหรือไง” แสง หนึ่งในสมาชิกสมาคมโต๊ะหินถาม

“เปล่า ฉันแค่นึกถึงชีวิตที่ผ่านมา” เขาตอบ

“พออายุปุ่นนี้ก็เริ่มคิดถึงวันเก่า ๆ มากขึ้นล่ะสิ” อีกฝ่ายถามต่อ

“จะว่าไปเวลามันก็สั้นกว่าที่คิด”

“ความสุขมันสั้น ความทุกข์ยาวนาน”

“คงจริงอย่างแกว่า” เขาหยิบแคะลูกอมเปลือกสีม่วง
เข้าปาก “ชีวิตเรานั้นก็แค่นี้ แค่เรียบง่ายก็อยู่ได้”

“ถ้าฉันคิดแบบแกได้สักครึ่ง คงสบายอกสบายใจขึ้น
เยอะ”

“มีความคิดได้ก็ต้องลงมือทำได้ แกอยู่มาตั้งหกสิบ
กว่าปีแล้วจะกลัวอะไร” เขาออกความเห็น

“...เออวะ มันก็จริง” แสงหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่
อยู่ “ความคิดแกก็ดีใช่ได้นี่หว่า”

“แหงสิ ใคร ๆ ก็บอกฉันพูดดี”

“พิกุลไต่ยืนเข้าคางหัวร่อตาย” แสงพูดถึงสมาชิก
สมาคมโต๊ะหินอีกคนหนึ่ง

“แต่พิกุลคงไม่หัวเราะเท่าเรื่องลูกหลานชวนไปเที่ยว
หนึ่งอาทิตย์หรอก” เขาตอบ “ก็มีแต่คนว่างแบบเราสองคนนี่
แหละที่ต้องใช้ชีวิตเอง”

“พี่เต็มก็ไปหาลูกหลานบ้างสิจ๊ะ น้องบอมก็มีเจ้าตัว
น้อยแล้วนี่นา” ลัดดาพูดบ้าง

“ถ้าฉันไปตั้งเจ้าบอมกับลูกสะใภ้คงดูแลทั้งฉันทั้ง
หลาน ไม่ได้หรอก ฉันไม่อยากเป็นภาระใคร” เขาส่ายหัว

“เฮ้ย เราไม่ได้แกถึงขั้นต้องให้ใครดูแลสักหน่อย ถ้า
จะไปก็คือช่วยเลี้ยงหลานนุ่น” แสงทูปโต๊ะหนึ่งที “แกยังเดินได้
ยังพูดรู้เรื่อง ไม่เห็นต้องกังวลอะไร จริงไหมลัดดา”

“จริงจ๊ะ เรื่อยแรงเรายังมีอีกเยอะ อย่าเพิ่งรีบแก่สิจ๊ะ”

“ฮ่าฮ่า ฉันไปอยู่แล้ว แค่วันหยุดที่จะถึงนี้แหละ”

“เออ ดี ๆ ลูกกับสะใภ้แกคงดีใจน่าดู”
เขาพยักหน้าก่อนยกแก้วกาแฟขึ้นจิบอีกครั้ง
“ฉันก็หวังว่าจะเป็นแบบนี้”

เพราะวันนี้เขาวางแผนจะทำความสะอาดบ้านสัก
หน่อย สมามคมโต๊ะหินจึงต้องแยกย้ายกันก่อนเวลา เขาเปิด
ประตูรั้วแบบเหล็กยึดก่อนวางถุงจี๊กว่าที่ส่งกลับบ้านลงบนโต๊ะ
ข้างประตู จากนั้นก็เปิดเครื่องเล่นซีดีที่ใส่แผ่นค้างไว้ เขาชอบ
เปิดโทรทัศน์ทิ้งไว้ตลอดวันเพราะทำให้บ้านไม่เงียบเหงา แม้
จะแลกกับเสียงบ่นของภรรยาในบางครั้ง สหายตาของเขาจับจ้อง
ภาพเคลื่อนไหวในจออยู่พักใหญ่ก่อนจะสายตาออกไป โดยไม่
ลืมที่จะแกะเปลือกลูกอมเม็ดใหม่เข้าปาก

“เอาล่ะ เริ่มเลยแล้วกัน”

เขาหยิบเสื้อผ้าหลากสีลงเครื่องซักผ้าก่อนจัดแจง
ตักผงซักฟอกและเทน้ำยาปรับผ้านุ่มตามชนิดที่กำหนดไว้ให้
ส่วนเสื้อผ้าขาวดำก็ย้ายมาอยู่ในกะละมังสีเขียวใบใหญ่ แม้จะ
ปวดเมื่อยหลังแต่เขาก็ชอบซักผ้าขาวให้สะอาดด้วยมือตัวเอง
มากกว่าการใช้เทคโนโลยีเข้าช่วย

หลังจัดการเรื่องเสื้อผ้าทั้งหมดเสร็จแล้วก็เริ่มปิดกวาด
เช็ดถูของทุกอย่างในบ้านต่อ ไม่ว่าจะเป็ตู้เก็บของหรือกล่อง
ใส่ของที่ไม่ค่อยได้หยิบจับก็หนีไม่พ้นคนรักความสะอาดอย่าง
เขา ผ้าซีรี่ผืนเล็กเช็ดฝุ่นออกอย่างบรรจง เขาทำเช่นนั้นซ้ำ ๆ
จนมั่นใจว่าสะอาดดีจึงเป็นอันเสร็จ

เมื่อกลางวันของวันนี้ไม่พ้นเมนูเด็ดของจี๊กว่าบ้านเจตน์
อย่างเมนู ๘๓ จี๊กว่ารดน้ำชุปกระดูกหมูสูตรประจำตระกูลของ

ร้าน เมนูที่เขาต้องกินทุกวันอังคารก่อนไปทำงานแม้วันนั้นจะมีเหตุการณ์ฝนตกกรดติดก็ตาม

เขาตักโจ๊กคำแรกเข้าปาก สัมผัสเนียนนุ่มของข้าวกับน้ำซุปรดกนุ่มเข้ากันเป็นอย่างดีจนเขาไม่จำเป็นต้องใส่เครื่องปรุงเพิ่ม รสชาติที่ยังคงเดิมตั้งแต่รุ่นที่หนึ่งสู่รุ่นที่สองได้อย่างไม่ผิดหวังทำให้เขาละเลียดอาหารตรงหน้าอย่างช้า ๆ จนกระทั่งมือกลางวันแสนอร่อยหมดเกลี้ยง

และวันหยุดสุดสัปดาห์ที่เขากับภรรยาเผารอมาถึงหลังออกเดินทางตั้งแต่เจ็ดโมงเช้าเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการจราจรที่อาจหนาแน่นขึ้น ในที่สุด ทั้งสองก็เดินทางมาถึงบ้านเดี่ยวสองชั้นที่มีป้ายบ้านเลขที่แปะไว้บริเวณรั้วลูมิเนียมลายไม้

“มาก็ครั้งก็ยังไม่ชินเสียทีเนอะ” นันท์ ภรรยาของเขาพูดขณะยืนรอเจ้าของบ้านมาเปิดรั้วให้

“ผมก็เหมือนกัน” เขายิ้ม ก่อนที่ประตูรั้วจะเปิดออกเผยให้เห็นชายที่ใบหน้าคล้ายคลึงกับภรรยาส่งรอยยิ้มมาให้

“พ่อแม่หวัดดีครับ เดินทางมาตั้งไกลเหนื่อยไหมครับ” เจ้าของบ้านยกมือไหว้ผู้ใหญ่สองคนตรงหน้าก่อนสวมกอดด้วยความคิดถึง

“ได้เจอลูกชาย ลูกสะใภ้กับหลานทั้งที แม่ไม่เหนื่อยหรอก” คนเป็นแม่ยกมือลูบหลังลูกชายที่บัดนี้ไหล่กว้างจนโอบแทบไม่ได้

“ไงเสบ หลานพ่อเป็นยังงัยบ้าง” เขาถาม

“เหมือนที่เคียบอกเลยครับ เลี้ยงง่าย ไม่ดื้อ ไม่ร้อง
สมกับเป็นลูกผมเลย” บอมยกไหล่หนึ่งที

“พ่อว่าพ่อจำได้นะว่าตอนเด็กลูกแสบแค่ไหน จริงไหม
คุณ” เขาหันไปถามคนข้าง ๆ ที่กำลังยิ้มอยู่

“เราเข้าบ้านกันเถอะครับ ข้างนอกอากาศร้อนแล้ว”
คนเป็นลูกหยิบกระเป๋าบนพื้นก่อนเดินนำหน้า “มาเร็วครับ”

“เหมือนคุณอย่างกับแคะเลย” ภรรยาของเขาหัวเราะ
ส่วนเขาก็ได้แต่หัวเราะอยู่ในใจเพราะรู้สึกเห็นด้วย

“หลานย่าตาโตเหมือนแม่แก้วเลยนะเนี่ย”

“จริงหรือคะคุณแม่” เจ้าของชื่อยิ้มกว้าง

“จริงสิ เครื่องหน้าสวยเหมือนหนูไม่มีผิดเพี้ยน” นันท์
ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ๆ หลานสาวตัวน้อยที่กำลังนอนอยู่

“ขอบคุณค่ะ ว่าแต่คุณพ่อคุณแม่ทานข้าวหรือยังคะ
ให้แก้วทำอะไรให้ทานไหมคะ” แก้วถามก่อนลุกขึ้นยืน

“เรียบร้อยแล้วจะ หนูละทานหรือยัง”

“เมื่อเช้ามัวแต่จัดของจนเพลินเลยกินพอร่องท้องค่ะ”

“เป็นคุณแม่แล้วก็ต้องดูแลตัวเองให้มากขึ้นลิจะ คุณ
ว่างไหม ไปทำอะไรให้ลูกแก้วกินหน่อยสิ” นันท์หันไปถามสามี
ที่กำลังยืนคุยกับคุณพ่อมือใหม่อยู่

“เอาสิ กำลังอยากลองครัวพอดี พ่อขอใช้ครัวได้ไหม”

“ตามสบายเลยคะคุณพ่อ” อี๊กฝายตอบพลางยกมือ
ไหว้ “ขอโทษที่ต้องรบกวนด้วยนะคะ”

“โอ้เอ๊ย ขอโทษทำไมกัน คุณแม่มือใหม่ต้องได้รับการ

ดูแลเป็นพิเศษจากพ่ออยู่แล้ว” เขาโบกมืออย่างไม่ถือสา ก่อน
หันไปหาลูกชายตัวเอง “ไงແบบ ออยากช่วยพ่อไหม”

“ได้ครับพ่อ” บอมตอบก่อนเดินนำหน้าไป

เขาเดินสำรวจห้องครัวอยู่ครู่หนึ่ง ห้องครัวที่นี้ปลอดภัย
โปร่งและกว้างจนรู้สึกสบายตา อุปกรณ์ทุกอย่างก็ดูครบครัน
แถมจัดวางไว้เป็นระเบียบ เขากวาดสายตามองครั้งสุดท้าย
ก่อนเดินไปเปิดตู้เย็นสองประตูที่อยู่ข้างตู้เก็บจาน

“ช่วงนี้มีปัญหาอะไรบ้างไหม” เขาถามอีกคนที่กำลัง
หยิบเหยียงหันผักกับมีดจากลิ้นชัก

“ก็มีบ้างครับ แต่เล็กน้อยมาก พ่อไม่ต้องห่วง”

“ไม่ให้ห่วงได้ไง ลูกพ่อทั้งคน” เขาพูด “แต่ถ้าไม่
พร้อมก็ไม่เป็นไร พ่อเคารพเรื่องส่วนตัวอยู่แล้ว”

“แต่พ่อพูดแบบนี้ที่โรผมก็อยากเล่าขึ้นมาทุกที”
บอมหัวเราะ “จริง ๆ ก็แค่เรื่องงานนะครับ ช่วงนี้ที่บริษัทเขาคุย
กันว่าจะเลื่อนตำแหน่งให้ผมเป็นที่ปรึกษา”

“งั้นก็เป็นข่าวดีสิ หรือเกิดปัญหาอะไรขึ้น” เขาหยิบ
ผักกาดขาวหนึ่งหัวออกมาจากตู้เย็น ก่อนส่งให้อีกฝ่ายรับไป

“ผมแค่กังวลนะครับ เลื่อนตำแหน่งก็ดีกับหน้าที่การ
งาน เงินเดือนก็เพิ่มขึ้นด้วย” บอมตอบ “แต่ผมกลัวตัวเองจะ
ทำหน้าที่ได้ไม่ดีพอ ถ้าเป็นแบบนี้คงไม่ดีแน่”

“แล้วหนูแก่วู้เรื่องนี้หรือยัง”

“รู้แล้วครับ รายงานั้นสนับสนุนผมอย่างเดียวเลย”

“งั้นเรื่องขงเรื่องก็คือความกังวลของลูกละสิ”

บอมพยักหน้า

“แม่ชอบบอกลูกเหมือนพ่อ แต่เอาเข้าจริงลูกก็มีส่วนที่เหมือนแม่เหมือนกันนะ”

“ก็ผมลูกพ่อกับแม่นี้ครับ” อีกฝ่ายยกไหล่เหมือนเดิม

“เรื่องกังวลว่าจะทำได้ไม่ดีพอนะ ไม่มีใครบอกได้หรือจนกว่าจะได้ลงมือทำ” เขาเดินเข้าใกล้ลูกชายตัวเอง “อะไรที่ไม่เคยทำก็ต้องกังวลเป็นธรรมดา เพราะนั่นถ้าไม่เลือกทนกับความกังวลต่อไปก็แค่ต้องลองรู้สึกตั้ง”

“ถ้าผมกล้าหาญได้แบบพ่อก็ดี”

“แต่ก่อนพ่อก็กังวลสารพัดเรื่องเหมือนลูกนี่แหละ แต่พอลองทำใจกล้าดู ก็มีทั้งพลาดทั้งสำเร็จนั่นแหละ แต่พ่อก็อยู่มาได้จนถึงตอนนี้” เขาตบหลังลูกชายตัวเองเบา ๆ

“จริง ๆ ผมก็สนใจตำแหน่งนั้นไม่น้อยนะ ดีใจด้วยซ้ำที่เขาสนใจผม” อีกฝ่ายก้มหน้าก้มตาหันผัด

“นั่นก็แปลว่าเขาเห็นบางอย่างในตัวลูก”

“ผมจะไม่ตัดสินใจผิดใช้ไหม”

“เราหาทางออกได้เสมอ ส่วนเรื่องลูกผิดพ่อเองกับอกไม่ได้หรอก นอกจากลูกจะลองดูสักตั้ง ยิ่งงูลูกก็ยังมีพ่อแม่ไหนจะหนูแก้วกับเจ้าตัวน้อยเดือนครึ่ง ถึงช่วยไม่ได้มากแต่ก็เป็นกำลังใจให้ลูกได้”

“พ่อยังเป็นคนให้กำลังใจที่ดีสำหรับผมเสมอเลยนะครับ” เขามองลูกชายที่หลุดยิ้มออกมา

“ลูกพ่อจะผ่านไปได้ ไม่ว่าเรื่องมันจะง่ายหรือยากเย็นแค่ไหน เข้าใจพ่อไหม”

“ครับ ขอขอบคุณครับพ่อ”

“เรื่องเล็กน้อย เอาละ มาทำอาหารกันต่อ พ่ออยาก
นั่งร่วมโต๊ะกันห้าคนแล้ว”

แม้เขาจะอายุมากขึ้น แม้วีรอรอยจะเริ่มปรากฏ และ
แม้ว่าผมขาวจะเริ่มเยอะขึ้น สิ่งหนึ่งที่เขามั่นใจว่าเหมือนเดิม
เสมอไม่มีเปลี่ยนแปลงก็คือ ความรักความห่วงใยที่มีต่อลูกชาย
เพียงคนเดียวของเขา กับภรรยา จากเด็กตัวน้อยที่วิ่งชนไปมา
เติบโตจนกลายเป็นคุณพ่อมือใหม่ที่ภายนอกเต็มไปด้วยความ
มุ่งมั่นตั้งใจ แต่ภายในกลับมีความกังวลซ่อนอยู่ เหมือนลูกอม
ที่เขาชอบกินไม่มีผิด ทั้งที่เปลือกนอกแข็งกระด้าง มีขอบแหลม
ทึมแทงบางครั้ง แต่เมื่อฉีกเปลือกลูกอมออกกลับพบว่าข้างใน
มีเพียงของหวานอ่อนนุ่มที่ควรค่าแก่การห่อหุ้มไว้

คงเหมือนกับคนเป็นพ่ออย่างเขาที่คอยห่วงใยและ
ประคองลูกชายมาตลอด ไม่ว่าจะตอนนี้จะมีอายุเท่าไร หรือใช้
ชีวิตมานานมากแค่ไหน ไม่ว่าจะอย่างไรลูกชายของเขาก็ยังเป็น
เด็กในสายตาของคนเป็นพ่อเสมอ

เพราะชีวิตต้องดำเนินต่อไป
เหมือนสายลมที่ไม่เคยหวนกลับ

ใจที่บ้านเจตน์ยังคงชายดีเหมือนเดิม เช่นเดียวกับ
เจ้าของร้านที่ยังชอบฮัมเพลงคลอไปกับดนตรีจากวิทยุพกพา
อยู่ ยกเว้นโต๊ะหินหน้าร้านตัวเดิมที่ตอนนี้ไม่ได้เป็นแค่โต๊ะ
สำหรับสมาชิกสมาคมโต๊ะหินเพียงอย่างเดียว แต่กลายเป็น
โต๊ะสำรองสำหรับลูกค้าที่มาในช่วงที่โต๊ะไม้เพียงพอ รวมถึง
มีไว้ต้อนรับสมาชิกไม่ได้รับเชิญอย่างแมวสายขาวดำเพศเมีย
สองตัวที่ชอบมานอนเล่นบนโต๊ะบ่อย ๆ จนลูกค้าเด็กเริ่มแวะ
เวียนมาที่ร้านบ่อยขึ้น

จุดเริ่มต้นที่เคยเป็นเพียงร้านอาหารใจกว้างทั่วไปที่มีเพียง
ห้าเมนู แต่ก็ยังมีเมนูเสริมหลังเวลาปิดร้านอีกมาก ทั้งขนม
หวาน น้ำหวานตามโอกาส รวมถึงข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ
ภายในร้านจึงอัดแน่นไปด้วยของจำเป็นมากมาย ไม่ต่างกับ
จำนวนลูกค้าที่เพิ่มขึ้นเหมือนความสนิทใจที่มีต่อทายาทรุ่นที่
สองจนใครต่อใครก็เรียกพี่ลัดดาอย่างเต็มปาก

โຈິกบ้านเจตน์ไม่ใช่แค่ร้านอาหาร แต่เป็นสถานที่ที่
ไม่ว่าจะสุข เศร้า เหงา ทุกข์ หรือเบื่อหน่ายอะไรก็สามารถมา
ที่ร้านได้ หากอยากปรับทุกข์กับใครสักคน ก็จะมีเจ้าของร้าน
วัยสี่สิบเจ็ดปีคอยรับฟังเสมอ

แม้ฤดูฝนกำลังจะผ่านไปและมีลมเย็นจากฤดูหนาว
มาแทน แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้ทำให้คนในซอยบ้านสุขีเปลี่ยน
ตาม ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ต่างก็ยังใช้ชีวิตแต่ละวันเหมือน
เดิม มีอุปสรรคมาให้ก้าวข้ามไปอย่างเหนื่อยใจบ้าง แต่ก็ยังมี
ช่วงเวลาให้ยิ้มได้

เช่นเดียวกับลัดดาที่มีความสุขในสิ่งที่เลือก ได้
มีความสุขจากการพูดคุยกับคนอื่น ได้ทำให้ลูกค้าอึดท้อง
จากอาหารที่ตั้งใจทำ ได้เรียนรู้และเข้าใจผู้อื่นมากขึ้นจนไม่
ต้องการอะไรมากกว่าการใช้ชีวิตให้เต็มที่ เพราะนี่คือความ
สุขเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่แม่เป็นเรื่องธรรมดาแต่ก็พิเศษ

เกี่ยวกับผู้เขียน

นภััสสร วีรพลิน (นิม)

เกิดวันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนเซนต์สิริอนุสสรณ์

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕

